

Županijski sud
u Vukovaru
Primljeno
06-04-2006
dno

K-26/06

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U VUKOVARU

Broj: K-DO-42/01.
Vukovar, 05. travnja 2006.
ZB/BD

ŽUPANIJSKI SUD U VUKOVARU

VUKOVAR

Temeljem čl.42. st.2. toč.4. u svezi čl.203. st.2. Zakona o kaznenom postupku ("NN", broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02. i 62/03., nastavno ZKP), podižem:

OPTUŽNICU

protiv:

1-okr. MIHAJLA ERORA, zv. „Mićo“,

sada u bijegu,

2-okr. ĐORĐA VULETIĆA, zv. „Đoko“,

sada u bijegu,

3-okr. MILANA GRUBLJEŠIĆA,

sada u bijegu,

4-okr. ŽELJKA GRUBLJEŠIĆA,

sada u bijegu,

5-okr. GOJKA ERORA,

bijegu,

sada u

6-okr. DRAGANA ERORA,

bijegu,

sada u

7-okr. MILORADA MOMIĆA,

sada u bijegu,

8-okr. ĐURE KROŠNJARA,

bijegu,

sada u

9-okr. VESELINA RAKINIĆA,

sada u bijegu,

10-okr. STEVANA VUČETIĆA,

u bijegu,

11-okr. MILANA KNEŽEVIĆA,

sada u bijegu,

12-okr. MILOSAVA JOVANOVIĆA,

sada u bijegu,

13-okr. SLOBODANA VUČETIĆA,

sada u bijegu,

14-okr. RANKA MIRILOVIĆA,

u bijegu,

15-okr. PETRA GUNJA,

sada u bijegu,

16-okr. ŽARKA KAJGANIĆA,

[REDACTED]
u bijegu,

17-okr. MIRKA VUJIĆA, [REDACTED]
[REDACTED]

sada u bijegu,

18-okr. GOJKA TEPŠIĆA, [REDACTED]
[REDACTED]

sada u bijegu,

19-okr. ŽELJKA ERORA, [REDACTED]
[REDACTED]

sada u
bijegu,

20-okr. NIKOLE ERORA, [REDACTED]
[REDACTED]

sada u bijegu,

21-okr. MIRKA VORKAPIĆA, [REDACTED]
[REDACTED]

sada u bijegu,

22-okr. ILIJE ČUČKOVIĆA, [REDACTED]
[REDACTED]

sada u
bijegu,

23-okr. MILOŠA VORKAPIĆA, zv. „Mičo“ [REDACTED]
[REDACTED]

sada u bijegu,

24-okr. ŽARKA KVOČKE, [REDACTED]
[REDACTED]

sada u bijegu,

25-okr. MILANA RUŠNOVA, [REDACTED]
[REDACTED]

sada u bijegu,

26-okr. STEVANA PERIĆA, [REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED]
 [REDACTED] nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku temeljem akta o pojednostavljenom izručenju od 07.10.2005. godine i rješenja Županijskog suda u Vukovaru broj Kio-77/01. od 04.11.2005. godine i 05.01.2006. godine,

27-okr. STEVANA ČUČKOVIĆA, [REDACTED]

[REDACTED] sada u bijegu,

28-okr. STEVE GLEDIĆA, [REDACTED]

[REDACTED] sada u bijegu,

29-okr. PAVLA RUŠNOVA, [REDACTED]

[REDACTED] sada u bijegu,

30-okr. MILE KROŠNJARA, [REDACTED]

[REDACTED] sada u bijegu,

31-okr. MILOŠA PERIĆA, [REDACTED]

[REDACTED]
 navodno neosuđivanog, bio u pritvoru od 13.05.2002. do 13.11.2002. godine, brani se sa slobode,

32-okr. DRAGANA TEPŠIĆA, [REDACTED]

[REDACTED] sada u bijegu,

33-okr. MIRKA ČANDŽIJE, [REDACTED]

[REDACTED] sada u bijegu,

34-okr. DRAGANA KVOČKE, [REDACTED]

[REDACTED] sada u bijegu,

35-okr. MILE VESELINOVIĆA, zv. „Beli“, [REDACTED]

[REDACTED] sada u bijegu,

da su:

u razdoblju od 02. rujna 1991. do kraja 1992. godine u Berku, s većinskim hrvatskim stanovništvom, nakon okupacije sela od strane tzv. JNA i paravojskih postrojbi, prihvatili uspostavljenu okupacijsku vlast i osnovali tzv. Štab teritorijalne obrane kao organ mjesne vlasti, te 5-okr. Gojko Eror i 9-okr. Veselin Rakinić, kao komandanti tog štaba i 2-okr. Đorđe Vuletić, 24-okr. Žarko Kvočka i 35-okr. Mile Veselinović, kao članovi navedenog štaba, 25-okr. Milan Rušnov, 26-okr. Stevan Perić, 29-okr. Pavle Rušnov i 30-okr. Miloš Perić, kao stražari u logoru, a ostali kao pripadnici tzv. Teritorijalne obrane ili dobrovoljci u istoj, zajedno sa sada pokojnim Milom Gledićem, Đurom Dejanovićem, Nikolom Gvojićem, Milom Šijukom, Perom Bučanom i Milanom Tepšićem, u zajedničkom cilju da preostalo civilno stanovništvo nesrpske narodnosti natjeraju na napuštanje sela i područje Berka učine srpskim etničkim područjem, protivno odredbama iz čl.3., čl.27., čl.30., čl.32., čl.33. i čl.53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, te čl.53. st.2. Dopunskog protokola uz ovu konvenciju (Protokol I) i čl.4. st.2.a), e) i g), čl.5. st.1.b) i e), st.2.e i st.3. Dopunskog protokola uz ovu konvenciju (Protokol II), dio nesrpskog stanovništva od oko 120 civila, koji su ostali u selu, zatočili u halama Poljoprivrednog kombinata VUPIK-a u selu i potom odveli u za to predviđeni i osnovani logor u kućama Dragutina i Petra Penavića i Mate Mitrovića, te sudjelovali u provođenju svih aktivnosti kojima je cjelokupno civilno stanovništvo izvrgnuto sustavnom psihičkom i fizičkom zlostavljanju, pa sve do usmrćenja nekih od njih, na način da su: zastrašivali mještane nabijanjem na kolac i guljenjem kože, prijetili da će ih ubiti, objesiti i zaklati, naredili da ne smiju zaključavati svoje kuće, onemogućili im održavanje higijene u logoru, čestim pucanjem iznad glava zatvorenika psihički ih zlostavljali, odvodili zatvorenike na ispitivanje u podrum kuće Mate Mitrovića i tu ih tukli, prisiljavali ih da svakodnevno idu iz logora gladni hraniti stoku svih mještana, a dok su se ovi nalazili u logoru vršili premetačine kuća i iz njih oduzimali stvari, iz dvorišta poljoprivredne strojeve i odvozili stoku, dok su neke stvari razbijali, a kuće palili ili minirali, prisiljavali zatvorenike da potpišu izjavu kako svu svoju imovinu ostavljaju mjesnoj vlasti, silovali žene, tukli zatvorenike u logoru puškama, kolcima i držalicama od poljoprivrednih alatki, a nakon zatvaranja logora dana 13. prosinca 1991. godine mještane, koji su napuštali selo, u više navrata organizirali noćno pucanje iz oružja po kućama Hrvata i gospodarskim objektima, tjeroali mještane da napuste svoje kuće i potom iste koristili za svoje potrebe ili ih dijelili doseljenim Srbima, tjeroali Hrvate na prisilan rad bez hrane i ikakove naknade i pucali po mještanima dok su se nalazili u polju i kada su napuštali selo tjeroali ih preko minskih polja, tako da su radi ostvarenja gore navedenih ciljeva svi zajedno počinili slijedeće:

- u razdoblju od 02. rujna 1991. godine do raspuštanja logora 13. prosinca 1991. godine zatvorene logoraše u kući Drage i Petra Penavića odvodili na ispitivanje u podrum susjedne kuće Mate Mitrovića, te ih tu saslušavali, tukli i na razne druge načine fizički i psihički zlostavljali, a potom ih u više grupa odvodili u nepoznatom pravcu, tako da se 12 osoba vode kao nestale i to: Mato Kujundžić, Jakov Kujundžić, Slavko Mitrović, Marko Penavić, Dragutin Gvozdanović, Mato Mijatović, Mato Tomić, Luca Tomić, Ivan Ilanić, Ilija Bojić, Josip Madajček i Edvina Ilanić, dok je 12 osoba iz logora odvedeno i ubijeno te njihova tijela pronađena i identificirana u dvije masovne grobnice na području zv. „Šarviz dola“ kod Berka i kod Negoslavaca (močvara), i to: Milan Kovačević, Stipo Mitrović, Tomo Jelinić,

Ljubica Mitrović, Zlatko Mitrović, Đuro Mitrović, Marko Kujundžić, Damir Kovačević, Marijan Marinčić, Marin Mitrović, Dragutin Penavić i Bartol Penavić,

- u razdoblju od 07. listopada do 12. prosinca 1991. godine, nakon što su iz zatvora „Bubanj Potok“ kod Beograda vraćeni u logor u Berku, branitelje Željka Ore, Matu Garvanovića, Ivana Garvanovića i Marijana Kujundžića tukli rukama, nogama i palicama i potom odveli u nepoznatom pravcu, poslije čega se gubi svaki trag Marijanu Kujundžiću, dok su ostala trojica ubijena, pronađena i identificirana u masovnoj grobnici „Šarviz dola“ kod Berka i kod Negoslavaca (močvara),

- u razdoblju od 17. listopada do 13. prosinca 1991. godine, nakon što su pokušali kamionom odvesti iz logora u Berku u zatvor u Sremskoj Mitrovici 13 osoba, i u tome nisu uspjeli zbog toga što ih je iz mjesta Tovarnik vratio nepoznati oficir tzv. JNA, od njih iz logora u Berku u nepoznatom pravcu odveli Ivana Juratovca, Janka Grubača i Ivana Sotinca, kojima se gubi svaki trag, dok su Milana Jelenića i Damira Mitrovića odveli i ubili, a njihova tijela su ekshumirana i identificirana u masovnoj grobnici „Šarviz dola“ kod Berka,

1-okr. Mihajlo Eror, 15-okr. Petar Gunj, 21-okr. Mirko Vorkapić i 23-okr. Miloš Vorkapić - zajedno

- dana 17. prosinca 1991. godine, iz pištolja ubili Ljubicu Garvanović, Tunicu Garvanović i Anu Magić, te mrtva tijela na najbrutalniji način isjekli na komade i bacili u bunar Mate Juratovca, a potom u bunar bacili bombu,

21-okr. Mirko Vorkapić i 23-okr. Miloš Vorkapić – zajedno

- točno neutvrđenog dana u jesen 1991. godine, zajedno sa sada pokojnim Milanom Gledićem, zaklali Anu Penavić,

1-okr. Mihajlo Eror, 2-okr. Đorđe Vuletić – zajedno

- dana 05. rujna 1991. godine mještana hrvatske nacionalnosti Tomislava Pršlju, naoružani vodili kroz selo u tzv. Štab teritorijalne obrane, uz prijetnju da će ga ubiti i ubijen je u tzv. „Beračkom ritu“, uz pomoć Željka Perenčevića i sada pokojnog Petra Martića, zv. „Pampur“,

- u podrumu kuće Mate Mitrovića zlostavljali i mučili Rozaliju Balaž na način da joj je štakor izjedao lice i poslije toga je odveli u nepoznatom pravcu, nakon čega joj se gubi svaki trag,

7-okr. Milorad Momić, 33-okr. Mirko Čandžija – zajedno

- točno neutvrđenog dana u jesen 1991. godine ubili Zlatka Mitrovića na način da su ga motornom pilom rasjekli, što je morao gledati njegov otac, a potom i njega ubili,

13-okr. Slobodan Vučetić – sam

- dana 02.09.1991. godine u polju izvan Berka pucao u pravcu gdje je kasnije pronađen mrtav Jozo Mrkonjić,

18-okr. Gojko Tepšić – sam

- točno neutvrđenog dana i mjeseca u jesen 1991. godine ubio sjekirom Milana Latkovića,

18-okr. Gojko Tepšić, 22-okr. Ilija Čučković - zajedno

- krajem studenoga 1991. godine ubili Ljubicu Potočki i Ljubicu Manjoš, uz pomoć sada pokojnog Mile Šijuka, zv. „Fičko“,

18-okr. Gojko Tepšić, 26-okr. Stevan Perić - zajedno

- točno neutvrđenog dana u jesen 1991. godine odveli Zlatu i Janka Latkovića u logor u Penavićevoj kući, a nakon čega je ovaj ubrzo nađen mrtav na seoskom nogometnom igralištu,

7-okr. Milorad Momić, 22-okr. Ilija Čučković – zajedno

- dana 05. rujna 1991. godine s vojnog transporter na ulici, ispred njene kuće, ubili Katu Garvanović,

25-okr. Milan Rušnov, 26-okr. Stevan Perić – zajedno

- točno neutvrđenog dana i mjeseca u jesen 1991. godine objesili u šumi Peru Gvozdanića,

26-okr. Stevan Perić – sam

- točno neutvrđenog dana i mjeseca u jesen 1991. godine ubio kuma zadruge Berak Janka Mrzopoljca,

- točno neutvrđenog dana i mjeseca 1991. godine tukao Maru Krajić dok ju je pratio oružjem da ide hraniti stoku,

2-okr. Đorđe Vuletić – sam

- točno neutvrđenog dana i mjeseca u jesen 1991. godine, u logoru u Berku, udario šakom Maricu Mitrović u predjelu usta i izbio joj prednje zube,

3-okr. Milan Grublješić i 4-okr. Željko Grublješić – zajedno

- točno neutvrđenog dana i mjeseca u jesen 1991. godine, u logoru, metalnom polugom pretukli Ivicu Rušnova i polomili mu rebra,

7-okr. Milorad Momić – sam

- u logoru tukao Anđu Rušnov, Danicu Rušnov i Maru Kujundžić,

24-okr. Žarko Kvočka, 26-okr. Stevan Perić i 27-okr. Stevan Čučković

– zajedno

- u logoru, u podrumu kuće Mate Mitrović, pretukli Marina Kujundžića, Milana Ivančića i Marina Martića,

25-okr. Milan Rušnov – sam

- u logoru tukao cipelama i pendrekom Maru Martić po glavi i leđima,

29-okr. Pavle Rušnov – sam

- točno neutvrđenog dana, u logoru, pokušao silovati Anđu Rušnov,

31-okr. Miloš Perić – sam

- udario puškom Martu Nakić kad ju je pratio da ide hraniti stoku i kao stražar u logoru je ošamario, te u logoru tukao Ljubicu Potočki i Maru Krajić,

1.

2.

3.

4.

5.

33-okr. Milan Čandžija – sam

- u logoru kundakom puške tukao po ledima Mariju Penavić,

35-okr. Mile Veselinović – sam

- u logoru gumenom palicom i nogama, na kojima je imao vojničke čizme, pretukao Maru Martić, Janka Tarača, Dragutina Latkovića i Matu Mitrovića,

pa su uslijed opisanih zlostavljanja ubili 32 osobe i 17 osoba pretukli te odveli u nepoznatom pravcu, poslije čega im se gubi svaki trag, pretukli 14 osoba i to: Maricu Mitrović, Ivicu Rušnov, Anđu Rušnov, Danicu Rušnov, Maru Kujundžić, Maru Martić, Milana Ivančića, Marina Martića, Maru Krajić, Evicu Penavić, Mariju Penavić, Janka Tarača, Dragutina Latkovića i Matu Mitrovića, minirali, zapalili i srušili više kuća i to: od dvije osobe mađarske nacionalnosti, tj. dvije sestre Jolanke i Jucike i drugih osoba, opljačkali stvari i stoku više mještana i to: Anke Marinčić, Stanka Penavića, Anđe Rušnov, Marka i Pere Kujundžića, Mare Kujundžić, Marijana Kujundžića, Steve Radanovića, Marije Kovačević, Pere Mijatovića i Janka Pavkovića, pokušali silovati Anđu Rušnov, pucali iz raznih oružja po kućama Hrvata, i to: po kućama Vladimira Mitrovića, Marijana Kujundžića i drugih, prinudili mještane na rad bez naknade, i to: da rade u Vukovaru i na poljoprivrednom dobru Pere Drpa u Čakovcima, te da u Berku beru kukuruz i rade druge poslove kod mještana srpske nacionalnosti, prisilili mještane da napuste ili da od dvije ili više kuća zadrže za sebe samo jednu i to: Maru Kujundžić, Mariju Gvozdanović i druge, prisilili više osoba da prilikom odlaska iz sela potpišu osobu da svu svoju imovinu ostavljaju mjesnim vlastima i to: Maricu Mitrović, Zlatka Latkovića, Mariju Gvozdanović i druge, a osobe koje su dobile propusnicu za odlazak iz sela tjerali da prolaze preko minskih polja prema Vinkovcima, tako da su zbog opisanih zlostavljanja gotovo sve hrvatske obitelji morale napustiti svoje kuće i imanja i prijeći na slobodni dio Republike Hrvatske,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba i okupacije civilno stanovništvo ubijali, mučili i nečovječno postupali prema njemu, nanosili mu velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja, provodili raseljavanje, protuzakonito ih odvodili u logor i protuzakonito zatvarali, primjenjivali mjere zastrašivanja i terora, vršili protuzakonita zatvaranja, prisiljavali na prisilan rad i silovanje, pljačkali imovinu stanovništva, protuzakonito i samovoljno uništavali i prisvajali u velikim razmjerima imovinu, a što nije opravdano vojnim potrebama,

pa da su time počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. st.1. OKZ RH.

Stoga

p r e d l a ž e m:

- 1) da se zakaže i provede glavna rasprava pred vijećem Županijskog suda u Vukovaru,
- 2) da se na glavnu raspravu iz pritvora privede 26-okr. Stevan Perić i pozovu 31-okr. Miloš Perić (list 1094), 17-okr. Mirko Vujić (list 675), 13-okr. Slobodan Vučetić iz Berka, J. J. Zmaja br.100, 15-okr. Petar Gunj iz Berka, Orolička br.34, te oštećeni i svjedoci:

Mato Mitrović (list 234), Marica Mitrović (list 157), Anđa Rušnov (list 92), Ivica Rušnov (list 252), Mara Kujundžić (list 119), Evica Penavić (list 237), Stanko Penavić (list 254), Josip Nakić-Alfirević (list 249), Vitomir Garvanović (list 84), Anđa Kujundžić (list 92), Marija Kovačević (list 245), Mara Martić (list 247), Mato Garvanović (list 319), Tadija Mrkonjić (list 330), Amalija Ore (list 367), Marija Gvozdanović (list 321), Stjepan Floršić (list 323), Magdalena Floršić (list 324), Petar Pršlja (list 352), Zlata Latković (list 771), Zlatko Potočki (list 775), Josip Balaž (list 733), Mara Tarač (list 726), Janko Tarač (list 724), Stjepan Madajček (list 812), Edita Božić (list 825), Lucija Penavić (list 829), Jelena Mitrović (list 1155), Stipo Garvanović (list 826), Petar Penavić (list 1158), Anka Marinčić (list 1151), Ana Mitrović (list 1105), Petar Rušnov (list 160), Đuro Garvanović (list 87), Slaven Kujundžić (list 250), Željko Juratovac (list 377), Kalman Elle (list 325), Suzana Elle (list 327), Ružica Tomić (list 353), Maca Rušnov (list 732), Franjo Pančić (list 814), Stevo Radanović (list 832), Veljko Miljenović (list 837), Mile Bučan (list 831), Mile Mrkobrada (list 835), Tibor Elle (list 737), Franjo Burger (list 881), Dragutin Latković (list 882), Marija Penavić (list 1161), Milovan Momčilović (list 1148), Zvonko Štibić (list 1023), Nikola Brdar (list 1025), Janko Mirosavac (list 1017), Milenko Macura (list 944), Janko Tarač (list 1104), Milan Jelenić (list 1153), Anđa Pršlja iz Zagreba, Novi Zagreb, Lanište 1C i Cvita Mijatović iz Zagreba, Peščenica, ul. Jazvenička br.51,

- 3) da se na glavnoj raspravi provedu dokazi čitanjem: rješenja (list 64-69, 70-73, 146-148, 149-150, 190-192, 193-195, 201, 217-219, 338, 574-575, 642-643, 644-645, 660-661, 662-663, 671, 680-681, 691-692, 703-704, 741, 742-743, 757-758, 760-761, 762-763, 782-783, 790-791, 795, 851, 863-864, 866-867, 868-869, 870-872, 875, 900, 903, 932-934, 989-990, 996, 1011-1012, 1058, 1107, 1108-1109, 1135, 1136-1137, 1165, 1167, 1169), naloga (list 74-76, 151, 196-197, 678, 694, 706, 852-853, 874, 899, 954, 1045-1046, 1056, 1086), spiska zločinaca iz Berka (list 126-127), pisma liječniku (list 180), zapisnika o sekciji (283-308, 480-533, 965-983), rodnog lista (list 337, 1039), zapisnika o prepoznavanju osoba (list 400-432), dokumentacije o provedenim ekshumacijama (list 433-479), dokumenata Štaba TO Berak (list 535-570), smrtnog lista (list 638, 658-659, 752, 841, 893, 957, 1173-1177), otpusne lista (list 656), povijesti bolesti (list 839), izvotka iz kaznene evidencije (list 891), spiska nestalih osoba (list 909), nalaza psihijatra dr. Berislava Pašalića (list 958-962), računa (list 963, 1060), molbe za izručenje (list 1076-1077), te izvrši uvid u slike (list 99), putne isprave (list 649, 693), bilježnicu zapisnika Mjesne zajednice Berak (list 658),
- 4) da se prema 26-okr. Stevanu Periću produlji pritvor temeljem čl.102. st.1. toč.1. i 4. ZKP u svezi s čl.107. st.1. i 2. ZKP.

O b r a z l o ž e n j e

Iz kaznene prijave PU Vukovar, Odjel za operativne poslove JS broj 511-15-10-3-KU-16/92. od 22. prosinca 1992. godine, kaznene prijave PU Vukovarsko-srijemske, Odjela krim. policije broj 511-15-04/11-10-KU-04/96. od 04. travnja 1996. godine i kaznene prijave istog Odjela krim. policije, pod istim broje, od 26. listopada 2000. godine, kao i priloženih dokumenata, proizlazila je osnovana sumnja da su okrivljenici počinili krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZ RH na štetu više mještana Berka, pa je protiv njih provedena istraga, tijekom koje je utvrđeno činjenično i pravno stanje iz dispozitiva optužnice.

Također je u tijeku provođenja istrage ispitano pet okrivljenika, od kojih su samo okr. Miloš Perić, okr. Stevan Perić i okr. Mirko Vujić iznijeli svoju obranu, dok se okr. Slobodan Vučetić i okr. Petar Gunj brane šutnjom.

Svi ostali okrivljenici nisu ispitani u istrazi jer se nalaze u bijegu i nisu dostupni sudbenim tijelima Republike Hrvatske.

Tijekom provođenja istrage ispitani su kao oštećenici i svjedoci: Mato Mitrović (list 234), Marica Mitrović (list 157), Anđa Rušnov (list 92), Ivica Rušnov (list 252), Mara Kujundžić (list 119), Evica Penavić (list 237), Stanko Penavić (list 254), Josip Nakić-Alfirević (list 249), Vitomir Garvanović (list 84), Anđa Kujundžić (list 92), Marija Kovačević (list 245), Mara Martić (list 247), Mato Garvanović (list 319), Tadija Mrkonjić (list 330), Amalija Ore (list 367), Marija Gvozdanović (list 321), Stjepan Floršić (list 323), Magdalena Floršić (list 324), Petar Pršlja (list 352), Zlata Latković (list 771), Zlatko Potočki (list 775), Josip Balaž (list 733), Mara Tarač (list 726), Janko Tarač (list 724), Stjepan Madajček (list 812), Edita Božić (list 825), Lucija Penavić (list 829), Jelena Mitrović (list 1155), Stipo Garvanović (list 826), Petar Penavić (list 1158), Anka Marinčić (list 1151), Ana Mitrović (list 1105), Petar Rušnov (list 160), Đuro Garvanović (list 87), Slaven Kujundžić (list 250), Željko Juratovac (list 377), Kalman Elle (list 325), Suzana Elle (list 327), Ružica Tomić (list 353), Maca Rušnov (list 732), Franjo Pančić (list 814), Stevo Radanović (list 832), Veljko Miljenović (list 837), Mile Bučan (list 831), Mile Mrkobrada (list 835), Tibor Elle (list 737), Franjo Burger (list 881), Dragutin Latković (list 882), Marija Penavić (list 1161), Milovan Momčilović (list 1148), Zvonko Štibić (list 1023), Nikola Brdar (list 1025), Janko Mirošavac (list 1017), Milenko Macura (list 944), Janko Tarač (list 1104) i Milan Jelenić (list 1153).

Okr. Miloš Perić (list 700-701) iskazao je da je tijekom 1991. godine za vrijeme ratnih zbivanja, pa sve do 1996. godine imao prebivalište u Berku, odnosno živio je u svojoj kući, a tada je otišao u Ilince, u SRJ, gdje je od brata naslijedio kuću i zemljište. Za vrijeme življenja u Berku ratnih događanja nije bio pripadnik tzv. JNA i paravojnih postrojbi niti teritorijalne obrane ili rezervista, a niti su ga iz mjesne zajednice zvali na bilo kakav posao jer je bio više puta liječen od čira na želucu. Poznato mu je da su predstavnici srpskih postrojbi dovodili u kuću Dragutina i Pere Penavić nesrpsko stanovništvo gdje su bili zatočeni oko 20 dana i koje kuće su čuvali pripadnici tzv. JNA i mještani sela. Nije mu poznato gdje se nalazi zgrada Kombinata „VUPIK-a“ u Berku i može reći da nije sudjelovao u nijednom događaju koji se odnosio na premještanje nesrpskog stanovništva u

prostorije kombinata, te da ništa ne zna o mučenju zatočenih ljudi u Penavićevoj kući jer nikad nije ušao u to dvorište tijekom i poslije rata, tim prije što je na ulazu postavljena visoka limena kapija tako da se nije moglo vidjeti što se u dvorištu događa. Kategorički tvrdi da u kući Mate Mitrovića nije bio organiziran pravi logor jer se radi o maloj i trošnoj kući, ali je tu jedno vrijeme boravila tzv. JNA. Poznato mu je da su pritvoreni ljudi tu u Penavićevoj kući odlazili svaki dan prije podne svojim kućama da bi hranili stoku. Može reći da je Mato Mitrović uhićen i da je i on bio zatvoren u dvorištu Penavićeve kuće. Nije mu poznato da je na stanovništvo nesrpske nacionalnosti vršen pritisak da predaju svoju imovinu i da se priključe postrojbama JNA. Svi koji su napustili logor u toj kući odlazili su s urednim propusnicama u Vinkovce i u njihove kuće se naselilo stanovništvo srpske nacionalnosti iz sela Zapadne Slavonije. Posebno ističe da nije čuo da je netko u to vrijeme bio silovan.

Okr. Stevan Perić (list 1094-1096) iskazao je da je u ljeto 1991. godine imao 16 godina i 8 mjeseci i da je za vrijeme evakuacije djece srpske nacionalnosti iz Berka otišao u Srbiju, u mjesto Šuljkavac kod Jagodine zajedno s njegova dva prijatelja Stevanom Kvočka i Draganom Dejanovićem, a osobno je boravio kod obitelji Radivoja Krstića. U Berak se vratio početkom 12. mjeseca 1991. godine da bi vidio roditelje i starijeg brata Mirka, a nakon 10-ak dana vratio se u Srbiju. Poznato mu je da je organiziran logor u kući Dragutina Penavića i Mate Mitrovića, ali nije ulazio unutra i ne zna koliko je tu bilo mještana Berka. Prilikom prolaska kraj ograde logora vidio je Janka Pavkovića i Ivu Benića, koji su ga zamolili da im donese cigarete iz Šida, što je i učinio, no tada nije imao vojnu odoru i nije bio naoružan, a niti je imao paravojna obilježja na sebi. Za okr. Žarka Kvočku je čuo da je bio u teritorijalnoj obrani i Mjesnoj zajednici u Berku, nakon što se vratio iz Zagreba, gdje je bio policajac i kad su počele ratne operacije. Isti je bio u kući Mate Mitrovića i tamo ispitivao ljude. Može reći da 1991. i 1992. godine nije dužio niti imao bilo kakvo svoje oružje. Sve što mu se stavlja na teret nije točno i uopće nema saznanja što se događalo u Berku 1991. godine, a niti je u tome učestvovao. Može reći da je u V i VI mjesecu 1992. godine otišao služiti vojsku u Kragujevac, dok je u Berku bio oko mjesec dana u III mjesecu 1992. godine. O događajima u Berku sa svojim ocem nije nikada razgovarao i ne zna zašto je u logoru bilo zatočeno nesrpsko stanovništvo. Ne zna osobu po imenu Pero Gvozdanović i ne zna što se s njim dogodilo, a kategorički tvrdi da u logor osobno nije nikoga privodio niti odvodio. Također ne zna što se dogodilo s Jankom Latkovićem i njegovom obitelji. Za vrijeme boravka u Berku nije ulazio u tuđe kuće i iz njih uzimao bilo kakve tuđe stvari. Ne zna ništa o tome da su zatvorenici iz logora prinuđivani na prisilni rad. Njemu osobno se nisu žalili Mara Martić, Janko Pavković i Ivo Benić da ih je netko zlostavljao u logoru. Nije čuo da su iz Berka nestali neki ljudi niti kada i iz kojih razloga, a niti to da su naknadno pronađeni mrtvi. Osim toga nije čuo da je grupa mještana odvedena u Srbiju u logore Bujanj Potok i Sremsku Mitrovicu i da su vraćeni u Hrvatsku, a potom pretučeni i da im se poslije toga gubi svaki trag. Okrivljenog Gojka Erora je viđao u centru Berka, ali ne zna što je on bio u Mjesnoj zajednici Berak, niti zna da li je bio u TO. Nije mu poznato zašto su ljudi nesrpske nacionalnosti odvedeni u logor i tko ih je zatvarao, niti to da ih je tamo netko postrojivao i na koncu što se u logoru općenito događalo. Posebno ističe da je u tzv. JNA bio od VI mjeseca 1992. do IV mjeseca 1993. godine, a potom se zaposlio kao konobar u Šidu kod Dane Vojvodića i tu radio do 1995. godine, te nakon toga prešao raditi u diskoteku „Atal“ vlasništvo Mileta Pađena, dok sada ima svoju kavanu u Šidu.

Okr. Mirko Vujić (list 675-676) iskazao je da je tijekom 1991. godine živio s obitelji u Berku i što se tiče ratnih zbivanja nije u ničemu učestvovao, niti bio pripadnik bilo koje vojske ili paravojnih formacija. Također nije po ničijoj naredbi mučio nesrpsko stanovništvo u selu ili logoru. Bio je s obitelji u kući i trudio se da što manje izlazi van, tim prije što je tada imao 67 godina, a sada ima preko 80 godina i teško je bolestan, te se liječi u Sremskoj Mitrovici.

Tijekom istrage ispitano je 56 svjedoka. Svi ispitni oštećenici-svjedoci na identičan način prikazuju okupaciju Berka, događaje koji su uslijedili iza toga i njihovo protjerivanje iz sela. Naime, oni tvrde da je Berak okupiran 02.09.1991. godine od strane bivše JNA, te paravojnih četničkih formacija i da je već tada većina nesrpskog stanovništva pobjegla iz sela. Za one koji su ostali u Berku uslijedila je prvo zabrana kretanja iz dvorišta i kuća, a potom su svi od najmlađeg do najstarijeg zatvoreni u hangar Poljoprivredne zadruge Berak, gdje su maltretirani, zlostavljani, tučeni, a njihova imovina pljačkana ili uništavana, da bi kroz dva do tri dana bili prebačeni u logor u kući Dragutina i Pere Penavić i to oko stotinjak mještana. Ubrzo je od strane „osvajачa sela“ i domaćih Srba formirana nova vojna, policijska i civilna vlast, tj. Štab teritorijalne obrane, SUP i Mjesna zajednica, pod čijom se kontrolom sve kasnije događalo. Zatvorenike su u logoru čuvali svi mještani srpske nacionalnosti, koji su se međusobno zvali „teritorijalci“ i bili su obučeni u vojne uniforme, te imali oružje. Sve do 13.12.1991. godine odvedeno je te nestalo iz logora ukupno 44 zatvorenika i u njihove kuće su useljavani doseljeni Srbi, a kasnije je postupno, uz pomoć raznog zlostavljanja i maltretiranja, istjerano gotovo sve stanovništvo nesrpske nacionalnosti.

Oštećeni svjedok Mato Mitrović (list 234, 884) u istrazi posebno navodi da su u Penavićevoj kući u logoru spavali na podovima i u štali na slami. Ljudi su odvođeni stalno na neka saslušavanja, pojedinačno ili po grupama, a tada se više nisu vraćali, već su pobijeni na različite načine, uglavnom od onih „teritorijalaca“ koji su ih odvodili i pokapali negdje izvan Berka u pravcu Negoslavaca, na poljani zvanoj „Šarviz dola“, dok su potom u njihove kuće naseljavali neke doseljene Srbe. Osobno je vidio kad su okr. Mihajlo Eror, okr. Đorđe Vuletić i Đuro Dejanović i još neki u uniformama vodili s oružjem na „gotovs“ ošt. Tomislava Pršlju, uz prijetnju da će ga ubiti, a vodili su ga od njegove kuće prema mjesnom uredu i ubijen je treći dan poslije ovoga. Našli su ga ustrijeljenog u ritu pokraj kuće Josipa Nakića i osobno ga je pokopao uz pomoć još par mještana. Poznato mu je da su ovi „teritorijalci“ činili to, da je štakor Rozaliji Balaš izjedao lice i da je poslije toga ona odvedena i nestala. S okrivljenicima je dolazio i major Veselin Šljivančanin, koji je tukao žene, pa i njegovu majku i suprugu. Ostali okrivljenici su ih zastrašivali nabijanjem na košlac, guljenjem kože i kojekakvim drugim strahotama. Navedeni Veselinović, zv. „Beli“ ga je istukao tri puta ispred bunara u njegovom dvorištu, a tukao je i njegovu suprugu pendrekom po tijelu, izbivši joj prednje zube, tako da je ista zbog posljedica udaraca po tijelu išla na operaciju bubrega 1994. godine u Zagreb. Okr. Veselinović je ispitivao i druge zatvorenike i također ih ujutro postrojivao. Nakon što mu je predočeno više fotografija sa sigurnošću odgovara da se taj Mile Veselinović nalazi na fotografiji broj 4.

Oštećena svjedok Marica Mitrović (list 157, 159, 896-897) u istrazi je posebno iskazala da poznaje okrivljenike Žarka Kvočku, Milana Rušnova, Stevana

Perića, Stevu Čučkovića i Stevu Gledića, te da je kao Hrvatica, zajedno s ostalim osobama hrvatske nacionalnosti, svako jutro postrojavana nakon okupacije Berka. Kada je iz Zagreba došao okr. Žarko Kvočka sve ih je zatvorio prvo u hangar Poljoprivredne zadruge u Berku, a potom u kuće Dragutina i Pere Penavić. Za vrijeme boravka u tom logoru od 2 i pol mjeseca odvedeno je 28 ljudi, za koje se ne zna gdje su nestali. Okr. Žarko Kvočka je kao policajac odvodio ljude na ispitivanje u podrum njihove kuće i nakon toga su ti ljudi odvedeni i nestali, odnosno ubijeni u Berku ili velikom logoru u Negoslavcima. Može reći da ju je u logoru tukao okr. Stevan Perić i okr. Đorđe Vuletić. Također joj je poznato da je u logor dolazio okr. Milan Rušnov tući ljudi i tjerao ih na rad. Čula je od Smilje Kovačević da je okr. Milan Rušnov osobno objesio u šumi Peru Gvozdanovića, a da je tom prilikom s njim također bio i okr. Stevo Perić. Najgori među njima bio je okr. Stevan Perić, koji je tukao ljude, a njoj je uvijek prijetio da će je objesiti kada vojska ode iz sela, da će je zaklati i ubiti. Imenovani je tukao i one ljude koji su nestali iz sela i odvedeni prema Negoslavcima. Sada pokojni Mile Gledić i njegov brat okr. Stevo Gledić uglavnom su krali razne stvari po selu. Među najgore spada okr. Žarko Kvočka, Jovo Rkman, njegov sin Nebojša Rkman i dva Mileta Šijuka. Mile Šijuk rođen 1948. godine, zv. „Fićko“ je na ulici ubio Anu Čučić 17.02.1992. godine, ispred kuće Janka i Zlate Latković. Mišo Perić se hvalio da je on ubio sjekinom u čelo Janka Latkovića. Oboje smrtno stradalih je osobno pokupila i vidjela njihove tjelesne ozljede od sjekire i streljiva. Poznato joj je da su izboli nožem i zaklali Ljubicu Potočki i jednu stariju ženu Ljubicu Manjoš, a to su učinili okr. Gojko Tepšić, okr. Stevo Čučković, Živko Rakinić i još neka dva vojnika. Ona i njen suprug Mato su ih pokupili i sahranili u selu na katoličkom groblju. Pred njom se hvalio Ilija Čučković da je osobno ubio Katu Garvanović i Marina Mitrović. Glavni organizatori progona Hrvata iz Berka bili su okr. Žarko Kvočka, okr. Đorđe Vuletić, Dušan Poštić, Milan Poštić, okr. Mićo Grublješić i okr. Željko Grublješić. U selo su također dolazili „arkanovci“ i „šešeljevci“ i ubijali Hrvate. Zna da su neki ljudi iz sela isjekli i bacili u bunar Ljubicu Garvanović, Tunicu Garvanović i Anu Magić. Pero Minić je objesio Nadicu Juratovac u njenom dvorištu i može reći da ju je skinuo njen suprug Mato Mitrović. Poznato joj je da su Tomu Pršlja odveli u Štab TO i u tri sata u noći je ubijen u ritu, ali ne zna točno tko ga je ubio, misli da ga je ubio netko iz obitelji Bučan. Također je čula da su Evicu Penavić silovali dva nepoznata vojnika i mali Vorkapić. Posebno ističe da je nakon zauzimanja sela njena kuća pretvorena u zatvor za batinanje i budući je i sama bila zatočena, dosta toga je vidjela. Prilikom nošenja jela zatvorenici u svoju kuću vidjela je pretučene Matu i Ivu Garvanović, Milana Ivančića, Marka Kujundžića, Željka Ore, Damira i Milu Kovačevića, Milana Latkovića, Lucu Tomaš i Ljubicu Mitrović, sve njih su ispitivali i tukli okr. Žarko Kvočka, kao glavni ispitivač i nadređen svim ostalim, te neki Veselinović, zv. „Beli“ i Martić, zv. „Pampur“. Nju je osobno udario u predjelu usnice okr. Đorđe Vuletić i izbio joj prednje zube. Drugom prilikom ju je udario Jovo Rkman puškom u leđa, kad ju je pratio do svekrvine kuće da hrani stoku. Isto tako je vidjela da je gore navedeni okr. Veselinović tukao gumenom palicom njenu tetku Maru Martić i Dragu Latković. Kada je Živko Momić rekao Šljivančaninu da je ona majka šestorice ustaša, Šljivančanin ju je udario dva puta puškom preko leđa i slomio joj rebra, a od posljedica tih udaraca morala je operirati lijevi bubreg, koji joj je izvađen 1996. godine u bolnici u Zagrebu. Dana 17.05.1992. godine prilikom napuštanja sela sa suprugom i tri bake, prethodno su morali potpisati izjavu da svojevolarno izlaze iz sela i da ostavljaju svu imovinu vlastima tzv. SAO Krajine, a tu potvrdu donio im je da ju potpišu okr. Veselin Rakinić dok su sjedili na prikolici ispred zgrade TO u Berku.

Zapovjednici i članovi Štaba TO bili su mjesni Srbi, a svatko od njih je obnašao neku dužnost po nekoliko dana, što znači da su se često mijenjali. Živko Momić je bio zadužen za preprodaju stoke uhvaćene po selu, odnosno stoku je jednostavno tovario u kamione i odvezio u Šid. Također je vidjela okr. Miloša Perića da sa sinovima okr. Stevanom i Mišom, u vojnim odorama i automatskim puškama, kako čuvaju logor u Penavićevoj kući. Preko dana i tijekom noći čula je jauke iz podruma svoje kuće, te vidjela također pretučene Milana Jelenića, kojem su izbili jedno oko, Bartola Penavića i Dragutina Penavića. Te osobe su odvedene iz logora i više se nisu nikada vratile. Svako jutro oko 09,30 sati vidjela je da su okr. Grublješići, Tepšići, Kajganići, Vučetići i Perići izvodili pretučene ljude iz podruma njene kuće i stavljali u vojno vozilo, kojim su upravljali vojnici s bijelim opasačima. Pretpostavlja da su odvezene osobe negdje ubijene jer su mrtva tijela nekih od njih pronađena, a većina ih se vodi kao nestali. Isto tako pretpostavlja da su gore navedeni tukli uhićenike jer su se naizmjenično, izlazeći iz podruma, pojavljivali u dvorištu.

Oštećeni svjedok Anda Rušnov (list 92-94, 109, 121-123, 722-723, 1102, 1103) je iskazala da je u logoru njen suprug Ivica Rušnov bio izudaran metalnim polugama. Okr. Mirko Vorkapić i okr. Mićo Vorkapić bili su vodeći koljači u selu i zna da su oni zaklali Anu Penavić, Ljubicu Garvanović, njezinog sina Tunicu, Anu Magić i ubili Nadicu Juratovac, što je sve čula od njihove Vojne policije. Rasječena tijela ovih osoba su bacili u bunar i potom u taj bunar bacili bombu. Okr. Mihajlo Eror i Đuro Dejanović bili su članovi SDS-a, a okr. Đorđe Vuletić je bio predsjednik SDS-a. Oni su pucali po hrvatskim kućama i katoličkoj crkvi i to kad je bila korizma. Poznato joj je da je okr. Mihajlo Eror vodio ošt. Tomislava Pršlju najprije u zapovjedništvo u Berku, a potom ga je s još nekim osobama odveo u tzv. „Rit“ gdje je Tomo Pršlja zaklan. Okr. Milana Grublješića i njegovog brata okr. Željka Grublješića poznaje i zna da su bili četnici, te da su sudjelovali u paljenju i pljačkanju kuća. Okrivljeni Veselin Rakinić bio je u Štabu TO Berka, a iznad njega je samo bio Ilija Vučetić. Može reći da je Ilija Mirilović zajedno s okr. Milanom i okr. Željkom Grublješićem tukao njenog supruga Ivicu Rušnova, kad su ga još ranije izvukli iz autobusa i slomili mu rebra. Okr. Žarka Kajganića zna kao pijanca i pljačkaša. Okr. Nikolu Erora i njegovog brata Željka Erora poznaje i zna da su bili mjesni četnici, koji su zlostavljali preostalo hrvatsko stanovništvo, tjerali ljude u minska polja i pljačkali hrvatske kuće. Za okr. Milorada Momića zna da je pljačkao sve vrijednije iz hrvatskih kuća, puškom je pucao po selu i odvodio ljude. Zatekla ga je kako zajedno sa Zoranom Kvočkom pljačka i njenu kuću. Cijela obitelj Kvočka, odnosno Božo i njegovi sinovi Zoran i Nebojša, su sudjelovali u pljačkanju kuća i odvođenju ljudi u logor. Okr. Milorad Momić tukao je njenu strinu i njenu svekrvu. Okr. Dragan Eror i njegov sin okr. Mihajlo Eror učestvovali su u ubojstvu Zvonimira Galovića i osobe „Radeka“ iz Tompojevaca, kao i u drugim likvidacijama Hrvata. Okr. Gojko Tepšić, okr. Ilija Čučković i Mile Šijuk, zv. „Fićko“ učestvovali su u ubojstvu Ljubice Potočki i Ljubice Manjoš, dok je Pero Gvozdanović obješen u šumi izvan sela. U svezi s okr. Miloslavom Jovanovićem može reći da je zarobljavao Hrvate koji su bježali iz sela. Rušnov Tomo i njegov sin okr. Mile Rušnov bili su četnici, a okr. Mile Rušnov je ubio baku Vitomira Garvanovića. Njegov brat okr. Pavle Rušnov vodio je i nju na silovanje dok je bila u logoru. Okr. Žarko Kvočka ih je također odvodio u logor, a brat Dragana Kvočke i njihov otac Milan Kvočka su sudjelovali u svim radnjama četnika. Poštić Đuro, Dušan i Milan su bili braća i četnici koji su se isticali u pljačkanju kuća Hrvata. Četnici su također bili okr. Miloš Perić, te njegovi sinovi okr. Stevo i Mišo. Naročito se isticao okr. Stevan Perić kao

logorski čuvar i on ih je postrojavao u logoru, čuvar kad su išli na prisilan rad i može reći da ju je osobno tukao. Božo Kvočka, te njegovi sinovi Zoran i Nebojša, kao i njihov rođak Ljuban Kvočka također su se isticali kao četnici i radili su sve kao i ostali. Zoran je s drugima kupio ljude i vodio u logor u selu. Okr. Stevan Čučković i njegov sin Ilija klali su ljude kad su počele borbe u Berku. Kao četnici također su se isticali još Veljko Miljenović i njegova supruga Mica, okr. Žarko Kajganić i njegov sin Milan, Živko Momić i njegov sin Milorad, te Pero Vučetić, a posebno u pljačkanju kuća Hrvata nakon što su protjerani. Navodi da su Hrvate sakupljali i odvodili u prostorije zadruga i kasnije u Penavićevu kuću svi Srbi iz Berka. Osobe koje su se isticale po okrutnosti, tj. koje su ih maltretirale i odvodile u susjednu Mitrovićevu kuću su bili: okr. Milorad Momić, okr. Mirko Čandžija, Zoran Kvočka, okr. Pavo Rušnov, okr. Mile Rušnov, okr. Mile Čandžija, Branko Božić, Zdravko Batula, okr. Dragan Tepšić, okr. Milan Kajganić, Nedjeljko Bučan, Dragan Knežević i Mićo Poštić. Glavne osobe koje su naoružavale srpski narod bili su Ilija i Dušan Vučetić. U logorima je glavni organizator bio okr. Žarko Kvočka i pored njega okr. Mile Veselinović, zv. „Beli“. Vidjela je okr. Miloša Perića obučenog u uniformu i s oružjem, no on nije vršio neku funkciju nego je čuvar stražu. Njegov sin okr. Stevan Perić je prilikom jutarnjeg postrojavanja donosio mitraljez i uperivao ga u njih civile, govoreći im da bih ih jednim rafalom mogao potući. Negdje 17.12.1991. godine, nakon što su pušteni iz logora, ubijeni su Tunica i Ljubica Garvanović i Ana Magić, a njihova tijela bačena u bunar. Čula je da je to uradio Dušan Poštić, iako osobno to nije vidjela, no to je čula i osobno vidjela Maca Rušnov. Posebno ističe da je okr. Miloš Perić stražario u dvorištu i ispred kuće Dragutina Penavića, a da je njezinog supruga Ivicu Rušnova udario metalnom polugom po glavi okr. Ranko Mirilović. Želi dodati da je glavna osoba u logoru u Berku bio Živko Momić, koji i sada živi u Vukovaru. Okr. Stevo Perić i okr. Milan Kajganić su je tjerali da ide čistiti kuću Mate Mitrovića u bilo koje doba noći. Dok su se svi zatočenici nalazili u zatvoru, Srbi iz sela su opljačkali svu njihovu hranu i stoku. Sigurno zna da su Srbi otrovali Zoru Latković, koja je ostala u Berku s majkom. Sasvim je sigurna da su taj logor s ostalim Srbima čuvali okr. Miloš Perić i njegov sin okr. Stevan Perić. Iako je ovaj bio mlad, dali su mu da nosi oružje i vidjela ga je s raznim puškama, a jednom je došao u logor s mitraljezom i pucao iznad glava zatvorenika, govoreći im: „Sve ću vas pobiti“. No, najgori je bio kad bi se vrati iz Šida i kad je čuo da mu je poginuo netko blizak. Imenovanog je vidjela i kad je bila zatvorena u hangaru, bio je naoružan i u odori. Osobno ju je u početku vodio kući iz logora da ide hraniti stoku, a kasnije toga nije bilo jer je sva stoka praktično nestala ili su je poklali. Okr. Stevan Perić ih je također rano ujutro u 6 sati postrojavao u logoru, kada je bilo vrlo hladno i temperatura ispod nule. Često ih je tako postrojene ostavio, a on je otišao u susjednu Mitrovićevu kuću. Kada je jednom sama izašla iz stroja u WC i on to sve vidio, kaznio ju je zbog toga tako da je morala ostati stajati u dvorištu na temperaturi ispod nule, s oskudnom odjećom.

Oštećeni svjedok Ivica Rušnov (list 252-253) u istrazi je iskazao da je pripadao grupi od 13 mještana Berka koji su kao pripadnici ZNG branili selo 02.09.1991. godine od napada JNA, domaćih Srba i Srba iz susjednih sela, kad je ubijeno 5 ljudi i to: Ivica Ore, Jozo Mrkonjić, Ivica Potočki, Tomo Gvozdanović mlađi i još jedan čovjek čije ime točno ne zna. Glavni u tzv. Štabu TO bili su Željko Perenčević, okr. Živko Momić i Dušan Vučetić. Može reći da je osobno pretresao njegovu kuću Ilija Mirilović, maltretirao mu majku i suprugu, koje su završile u logoru u selu. Glavni za logor, ispitivanje, premlaćivanje i odvođenje bio je okr.

Žarko Kvočka, te njegovi bratići Nebojša i Zoran Kvočka, koji su bili pripadnici paravojskih formacija. Zoran Kvočka je pretukao Đuru Mitrovića koji se vodi kao nestao. Svi oni su njemu uništili imovinu vrijednu oko 150.000 kuna. Ilija Mirilović je s grupom ljudi skinuo crkveno zvono. Također iskazuje da su mu majka i supruga pričale kako su ih u logoru tukli i maltretirali. Čuo je da je Ilija Čučković ubio Katu Garvanović, staru 84 godine i da je poslije njegovog izlaska iz sela ubijeno još 15 ljudi. Misli da su glavna zlodjela počinili domaći Srbi, a nešto su im pomogli rezervisti iz Srbije i tzv. JNA. Neki su ljudi sasječeni i bačeni u bunar, a to su Ljubica i Tunica Garvanović, te Ana Magić. U svemu navedenom također su sudjelovali Ilija Mirilović, Dušan Janjanin, Dušan Poštić, okr. Petar Gunj i okr. Milorad Momić i Živko Momić. Gore navedeni su pored Hrvata progonili i druge nesrbe i to Mađare, Nijemce i druge.

Oštećeni svjedok Mara Kujundžić (list 119-120, 124-125) je iskazala da su njen suprug Jakov i sin Marko odvedeni iz logora i da im se od tada gubi svaki trag. Može reći da su okr. Žarko Kvočka i njegov brat Dragan Kvočka bili glavni organizatori četnika u Berku. Zajedno s njenim suprugom i sinom odveli su i Iliju Bojića. Poznaje okr. Mirka Vorkapića i okr. Miću Vorkapića kao seoske neradnike, kockare i pijanice. Ilija Vučetić nije spadao u najzloglasnije četnike i njih četiri žene je odveo u postaju vojne policije, te čuvao. Od vojnih policajaca je čula da su Mile Gledić i okr. braća Vorkapić pokupili bogate ljude, ubili ih i dijelove tijela bacili u bunar u dvorištu Mate Juratovca, te ih nekom tekućinom zapalili. Tom prilikom su stradali Ljubica i Tunica Garvanović, Ana Magić i Ana Penavić. Poznato joj je da je Tomislava Pršlju ubio okr. Mićo Eror, u tzv. „Ritu“. Braća okr. Milan i Željko Grublješić su pretukli Ivicu Rušnova i polomili mu rebra. Okr. Veselin Rakinić i njegov brat Živko pucali su iz automata po kući njenog sina Marijana. Za okr. Ranka Mirilovića zna da je postao žestoki četnik, dok je okr. Petar Gunj u logor vozio vodu i pritom govorio da u vodu treba staviti otrova. Sin okr. Žarka Kajganića Milan je iz kuća njezinih sinova Marka i Pere odnosio sve vrijednije stvari. Okr. Mirko Vujić joj je rekao da bira kuću koju će uzeti u dvorištu jer da ne može zadržati sve tri svoje kuće. Osobno ga je zatekla kako skida ceradu s kamare slame i sijena, te sve to odvozi. Četnici su također bili okr. Nikola Eror i Željko Eror. Istaknuti četnici su bili također okr. Dragan Eror, okr. Gojko Eror, okr. Milorad Momić, okr. Stevan Vučetić, okr. Milan Knežević i okr. Ranko Mirilović i bili su poznati kao grupa pljačkaša. Isti su dovodili mještane u logor u selu i nakon toga odvodili u nepoznatom pravcu, a potom pljačkali njihove kuće i neke čak zapalili. Također su minirali kuće dvije Mađarice u Čakovačkoj ulici i to od dvije sestre Jolanke i Jucike. Okr. Gojko Tepšić je s ostalima kupio stoku po selu i pljačkao hrvatske kuće, a posebno je njenom sinu odveo sve poljoprivredne strojeve. Okr. Ilija Čučković i Mile Šijuk su ubili Ljubicu Potočki i njenu poznanicu po prezimenu Manjoš. Željko Perenčević je zajedno s okr. Milosavom Jovanovićem aktivno sudjelovao u pljačkanju, miniranju i rušenju kuća.

Oštećena svjedok Evica Penavić (list 237-239, 854) je iskazala da je odmah nakon pada Berka uslijedila premetačina kuća, ispitivanje i traženje oružja. U tome su pored oficira tzv. JNA sudjelovali okr. Milorad Momić, okr. Mirko Čandžija, Ilija Mirilović, Mišo Grublješić, okr. Željko i okr. Milan Grublješić, te braća okr. Stevan i Milan Perić. Osobno je vidjela da su u pljačkanju sve imovine sudjelovali okr. Žarko Kajganić, Dragan Knežević, okr. braća Grublješić, okr. braća Perić, okr. Đuro i okr. Milan Krošnjari i Pero Šijuk. Pod izgovorom da netko ima radio stanicu putem koje prenosi izvještaje, svi Hrvati su smješteni prvo u jedan zadružni hangar i

poslije toga u dvije kuće suseljana Dragutina i Petra Penavića, bez ikakove slobode kretanja. Muškarci su odvođeni na ispitivanje u podrum kuće Mate Mitrovića i odatle su postepeno nestajali. Osobno je bila također dovedena na ispitivanje u pratnji stražara okr. Paje Rušnova i vidjela je da su tu mnogi ljudi bili zlostavljani i maltretirani. Ispitivanja su vršili okr. Žarko Kvočka i okr. Milorad Momić. Od nje su uzeli ključeve njenog osobnog automobila i nakon toga vozilo više nije vidjela. Nakon ispitivanja njen suprug Bartol i drugi odvedeni su u Tovarnik, pa potom vraćeni i ponovno kamionom odveženi u nepoznatom pravcu, tako da se o njima do danas više ništa ne zna. Nešto kasnije su ubijeni Antun-Tunica Garvanović, njegova majka Ljubica Garvanović i njihova susjeda Ana Magić, te su bačeni u bunar u dvorištu Mate Juratovca. U progonu Hrvata sudjelovali su također Mile Gledić, okr. Mirko i okr. Mićo Vorkapić. Dana 13.12.1991. godine devetorica tzv. „belih orlova“ nasilno su se naselili u njenu kuću i oko 21 sat uveče vodili su je na neko ispitivanje. Tamo su joj vezali oči šalom i bacili na pod gdje su je svi silovali. Poznato joj je da su iz sela odvedeni ljudi koji se nikada nisu vratili i to: Mato Mijatović, Mato Tomić, Luca Tomić, Ljubica Mitrović, Marin Mitrović, Slavko Mitrović, Zlatko Mitrović, Stipa Mitrović, Đuro Mitrović, Marijan Marinčić, Tomo Jelenić, Milan Jelenić, Jakob Kujundžić, Marko Kujundžić, Marijan Kujundžić, Mile Latković, Mato Garvanović, Ivan Garvanović, Rozalija Balaž, njen suprug Bartol Penavić, Drago Penavić, Ivan Ilanić, Ilija Bojić, Mile Kovačević i Damir Kovačević. U selu su ubijeni Kata Garvanović, Ljubica Potočki, Nada Juratovac, Ana Čučić, Ana Magić, Ljubica Garvanović i njezin sin Antun Garvanović, zv. „Tunica“. Za vrijeme napada na selo ubijeni su Ivan Ore, Tomica Gvozdanić i Ivica Potočki, te Jozo Mrkonjić. Te ljude su pokupili po poljima oko sela i sahranili na mjesnom groblju. Od domaćih Srba iz sela ljude su tjerali u logor: okr. Đuro Krošnjar, okr. Mirko Eror, okr. Stevo Perić, Zoran Kvočka, okr. Dragan Tepšić, okr. Pajo Rušnov, okr. Mile Rušnov, okr. Mirko Čandžija, Milan Čandžija, Zdravko Batula i Dragan Kajganić. Hrvate su ispitivali i tukli Srbi iz sela: okr. Žarko Kvočka, okr. Milorad Momić, osoba zvani „Beli“, okr. Pajo Rušnov, okr. Mile Rušnov, okr. Stevan Perić, Zoran Kvočka i okr. Dragan Tepšić. U grubosti se najviše istakao okr. Mile Rušnov. U mjesnom Štabu TO nalazili su se domaći Srbi, i to: Ilija Vučetić, Željko Perenčević, Slobodan Macut, Bogdan Jekić, Živko Momić i Đoko Radulović. Okr. Braća Grublješić uzeli su osobno vozilo njenog mlađeg sina marke „Wartburg“ i pljačkali su po kućama drugih Hrvata. Ne može tvrditi da su se među muškarcima, koji su je silovali, nalazili Dušan Poštić, okr. Milorad Momić, okr. Đuro Krošnjar, okr. Mirko Čandžija i neke druge osobe iz sela.

Oštećeni svjedok Stanko Penavić (list 254-255, 707-708) iskazao je da je većinu okrivljenika vidio u Berku i na potezu prema Đeletovcima, svi su bili naoružani, nosili su maskirne uniforme ili plave odore, dok su samo neki od njih bili u civilu. Iz njegove obitelji njegov otac Dragutin Penavić vodi se kao nestala osoba, a njegova majka je silovana od domaćih Srba i četnika iz Crne Gore. U selu je ubijeno i nestalo ukupno 38 ljudi. Kod prvog napada na Berak poginulo je pet ljudi. Svi članovi njegove obitelji bili su zatvoreni u skladištu PZ Berak i kasnije u logoru. U selu su bili u Štabu TO dr. Slobodan Macut, Ilija Vučetić i Ilija Mirilović, a vojni zapovjednik Željko Perenčević. Kada je bio jednom prilikom u ataru izvan Berka vidio je Slobodana Vučetića kako puca u pravcu gdje je kasnije pronađen ubijen Jozo Mrkonjić. Može navesti da su iz njegovog dvorišta odvozili stoku okr. Žarko Kajganić, okr. Milan i okr. Željko Grublješić, okr. Đuro Krošnjar, okr. Milorad Momić i Ilija Mirilović kao i stvari koje je u njihovu kuću donio svećenik iz crkve. Poznato mu je da je većina ljudi najprije odvežena u Šid i Sremsku Mitrovicu i da su

po naredbi Živka Momića vraćeni u Berak, a potom su ponovno odvedeni i od tada im se gubi svaki trag.

Oštećeni svjedok Josip Nakić-Alfirević (list 249) u istrazi je iskazao da je poslije okupacije Berka otjeran u jedno skladište i potom odveden u logor u kući Dragutina i Pere Penavić, gdje je bio sve do 13.12.1991. godine, kad je dobio propusnicu od Slobodana Macuta da može iz Berka otići. Dana 03.09.1991. godine dva čovjeka su ubila Tomu Pršlju kod njegove kuće. Željko Perenčević je bio glavni u Berku, ispitivao ga je i htio ga je ubiti. Čovjek koji ga je također htio ubiti misli da je sin od Miće Erora.

Oštećeni svjedok Vitomir Garvanović (list 84-86) iskazao je da mu je poznato po pričanju mještana Berka da su u IX mjesecu 1991. godine uporabom sile smješteni na sabirno mjesto u skladištu VUPIK-a u Berku i kasnije u logoru u Penavićevoj kući, gdje je nad njima vršeno zlostavljanje, ubijanje, silovanje i prisiljavanje na rad, dok je većina ljudi bila tjelesno oštećena i kuće spaljene. Evica Penavić mu je pričala kako je vidjela da su Mile Gledić, Nikola Vorkapić i okr. Mićo Vorkapić u drugoj polovici mjeseca studenoga 1991. godine ubili Ljubici i Tunicu Garvanović i Anu Magić, a potom mrtva tijela bacili u bunar Mate Juratovca. Od Josipa Nakića-Alfirevića je čuo da je okr. Mihajlo Eror u IX mjesecu 1991. godine odveo Tomislava Pršlju u Berački rit i tamo ga ubio na način da je prvo pištoljem pucao u njegove ruke i noge, a nakon toga ga nožem zaklao. Okr. Veselin Rakinić je organizirao berbu kukuruza u selu i natjerao zatvorene Hrvate da prisilno to rade. Poznato mu je da je odvedeno i nestalo 28 osoba, a njihove kuće opljačkane i zapaljene. Okr. Đuro Krošnjar se posebno isticao skidanjem zlata sa ženskih osoba i sakupljanju ljudi koji su morali prisilno raditi razne poslove. Dragan Eror organizirao je noćno pucanje iz vatrenog oružja po kućama osoba hrvatske nacionalnosti, a između ostalih i po kući Vladimira Mitrovića. Imenovani je sudjelovao u ubojstvu Zvonimira Galovića i osobe po imenu Radeka. U svemu tome sudjelovali su neki Vojnović, okr. Stevo Gledić, Željko Perenčević i još dvije osobe iz Negoslavaca. Okr. Gojko Tepšić, okr. Ilija Čučković i Mile Šijuk su ubili vatrenim oružjem njegovu baku Katu Garvanović, Anu Čučić, Milana Latković i Ljubicu Potočki. Ustvari njegovu baku je ubio okr. Ilija Čučković kad je ispalio jedan rafal iz transportera za vrijeme dok se ona nalazila ispred kuće. Mile Šijuk je ubio Ljubicu Potočki i Anu Čučić, a okr. Gojko Tepšić sjekirom Milana Latkovića. Od ljudi je čuo da su uz ostale okr. Milisav Jovanović i Željko Perenčević određivali koje će se kuće paliti i uništavati i da su tjeroali Hrvate na prisilni rad.

Oštećeni svjedok Anđa Kujundžić (list 92-94) iskazala je da je iz Berka otišla još 30.08.1991. godine i ne zna što se poslije toga u selu događalo. U Berku je ostao njen suprug, te njegov brat i otac i svekrva, ali o njima izuzev svekrve do danas ništa ne zna. Što se dogodilo u Berku čula je od svekrve Mare Kujundžić, njene sestre Danice Rušnov i Anđe Rušnov, kao i od Jakoba Burgera i njegovog brata Franje Burgera, te Mare Martić. U samom napadu na Berak 02.09.1991. godine poginuli su Ore Ivica, Ivica Potočki, Tomica Gvozdanović i Jozo Mrkonjić, dok je veliki broj mještana uhićen i ne zna im se više trag. Ostali mještani su prvo odvedeni u zadružni hangar u selu, a potom u kuću Dragutina i Petra Penavića, gdje je formiran logor, te su odatle odvođeni u Mitrovićev podrum na ispitivanje i potom nestali. U svemu tome su učestvovali okr. Žarko, Dragan, Zoran, Nebojša i Dušan Kvočka. Od žena su tukli Maru Martić. Ostale mještane su tjeroali na prisilni rad, a kuće opljačkali.

Čula je od Danice Rušnov da su našli krv i dijelove tijela oko bunara Nadice Juratovac, te se pretpostavlja da su tu ubijeni Ljubica i Tunica Garvanović i Ana Magić, a sve to one noći kad je silovana Evica Penavić. Ista joj je pričala da je okr. Mihajlo Eror, pod prijetnjom oružja, do mjesnog ureda doveo Tomislava Pršlju na ispitivanje i da je ubrzo nakon toga ubijen u Beračkom ritu. Poznato joj je da su okr. Željko i okr. Milan Grublješić zaustavili autobus, te iz njega izvukli Ivicu Rušnova i tukli ga metalnim polugama. Svi okrivljenici su pljačkali kuće Hrvata i uništavali imovinu. Okr. Đuro Krošnjari i okr. Pero Gunj i još desetak Srba pucali su na autobus. Svekrva i njena sestra su joj pričale da je Mile Šijuk ubio Ljubicu Potočki i njenu baku Manjoš, te da se s tim hvalio. Okr. Ilija Čučković se također hvalio da je ubio neke od Hrvata.

Oštećeni svjedok Marija Kovačević (list 245-246) iskazala je da je po okupaciji Berka smještena s ostalim mještanima hrvatske nacionalnosti u jedan zajednički hangar i potom u logor u Penavićevoj kući, gdje su ujutro izvođeni na dvorište, morali su stajati u stroju i smrzavati se. Za to vrijeme četnici su im iz kuća pljačkali sve strojeve i uništali kuće, imali su oružje i stalno im prijetili. Neke ljude su tjerali u podrum na ispitivanje i tamo su ih tukli. Čula je da su neki ljudi ubijeni i da su to počinili okrivljenici. Može reći da joj je stvari iz kuće odnijela Marija Stojanović, dok su joj okr. Mile Rušnov i Ilija Čučković odnijeli sve svinje. Sjeća se da ih je u zatvor s puškom tjerao Pero Bučan, a da su ih u zatvoru postrojavali okr. Stevan Perić i Mile Rušnov.

Oštećeni svjedok Mara Martić (list 247-248, 883) je iskazala da je s mještanima Berka bila zatočena u logoru koji se nalazio u Penavićevoj kući i da je tu pretučena od okr. Mileta Veselinovića. Inače, u logoru je sve ispitivao okr. Žarko Kvočka i skoro sve tukao. Osobno ju je Žarko Kvočka oborio na zemlju, a zatim je cipelom udario u glavu, te po leđima i prstima s pendrekom. Iz logora ju je izveo Žarko Veselinović, bratić od okr. Mileta Veselinovića, te ju zajedno sa Zdenkom Latkovićem odvezao u Šid. Od okrivljenika zna još Đorđa Vuletića i Živka Rakinića i može reći da su je oni odveli u logor. Zna i vidjela je da je okr. Dragan Tepšić tukao ljude s jednim debljim kolcem. Nakon što je iz Šida bila vraćena u Berak, svi su strpani u prikolicu i ponovno vraćeni u Šid, a tu je vidjela okr. Milana Grublješića, koji je pazio da netko ne pobjegne i Dragana Tepšića, koji ih je najviše tukao. Može reći da su neki, koji su joj odnosili stvari, sada u hrvatskoj policiji, kao što je Ilija Mirilović. Nakon što je istražni sudac predočio šest fotografija, tvrdi da se osoba koja ju je tukla nalazi na fotografiji pod brojem 4, a radi se o okr. Mili Veselinoviću.

Oštećeni svjedok Mato Garvanović (list 319-320, 880) iskazao je da su mu svi okrivljenici prijetili, ometali u normalnom životu i odnijeli sve iz kuće kad je napustio Berak. Kada je išao u polje na njega je pucao Slobodan Vučetić iz Orolika, zajedno s još dva Srbina iz Berka, s tim da je Slobodan prije toga bio u kući Ilije Mirilovića. Svi srbočetnici su im prijetili i govorili pogrdne riječi, prijeteći da će im silovati supruge i slično, što su također činila njihova djeca. Njegova majka koja je ostala u Berku ubijena je 05.09.1991. godine i to je učinio okr. Ilija Čučković. Više njih izašli su pijani iz kuće Ilije Mirilovića, popeli se na transporter i ubili je na ulici. U Berku je bio glavni okr. Živko Momić, dijelio je Srbima oružje i na sastanku u mjesnoj zajednici izjavio da se Hrvati više nikada neće vratiti na grobove predaka. Uz njega su funkcioneri bili još Živko Rakinić i okr. Veselin Rakinić, a kasnije je glavni postao okr. Žarko Kvočka. Mile Gledić i Mile Šijuk bili su plaćeni ubojice i bili su

spremni za jedno pivo da ubiju Hrvata. Kada je njegova majka ubijena bilo ih je više na transporteru, ali se Ilija Čučković hvalio po selu da je on ubio jednu ustašicu. OSCE je odveo u Srbiju Dušana Poštića, Ilija Mirilovića i Živka Momića da ih spasi od progona. Čuo je da je Dušan Poštić s još četiri četnika isjekao noževima Ljubicu i Tunicu Garvanović i Anu Magić, te da su ih bacili u bunar Nade Juratovac.

Oštećeni svjedok Tadija Mrkonjić (list 330-332, 333-335) je iskazao da je poslije okupacije Berka ostao živjeti sa suprugom u selu i dobro poznaje sve okrivljenike, a posebno svoje susjede okr. Milana Kajganića, okr. Đorđa Vuletića, okr. Pavla Rušnova, okr. Milu Krošnjara, okr. Đuro Krošnjara, Petra Bučana, okr. Miloša Perića, Milana Tepšića, okr. Dragana Tepšića, okr. Mirka Čandžiju i Dragana Kvočku. Svi Hrvati su smješteni u osnovani logor u selu i mogli su izaći van samo kad su hranili stoku. Jednom prilikom ga je htio ubiti Radislav Jovanović tražeći od njega kalašnjikov, koji nije imao, a niti drugo oružje, ali ga je spasio jedan Srbin iz Negoslavaca. Iz njegove kuće u zadružni hangar odveo ga je okr. Stevan Perić, a potom su odvedeni njih 92 u logor u Penavićevoj kući. U tom logoru mnogi su tučeni u podrumu Mitrovićeve kuće, a poslije vojnim kamionom odvedeni u nepoznatom pravcu i vjerojatno ubijeni. Glavni u logoru bio je jedan Srbin iz Borova, kojeg su zvali „Beli“ i radio je ranije u tvornici obuće s ljudima iz Berka. Za ovaj logor bio je također zadužen neki Stevo Martić iz Orolika, koji je također tukao i progonio ljude. Od drugih logoraša čuo je da su tukli također Srpkinju Martu Nakić, koja je bila udata za Hrvata i samo zbog toga zatvorena. Jednom kad se vratila od kuće, gdje je hranila stoku ispričala im je da ju je jedanput udario okr. Miloš Perić, koji je bio čuvar u logoru. Prije njega u logor su došli Marija Kujundžić, Mato Mitrović i Josip Nakić-Alfirević i čuo je da su ih i ranije tukli. Sve se to radilo u kući Mate Mitrovića odnosno tamo su ih odvodili u podrum i tukli. Od drugih je čuo da su od navedene 92 osobe Srbi odveli neke u rit zvani Šarviz dola i da su tamo pobijeni skupa s Hrvatima iz Svinjarevaca, odnosno ubili su ukupno 62 osobe i tamo zakopali sve ljude u jamu bagerom. Nije mu poznato koje osobe su bili čuvari logora osim okr. Miloša Perića i njegovog sina okr. Stevana Perića i okr. Mile Rušnova. Ovaj potonji je progonio Peru Penavić i njegovu suprugu tjerajući ih da po pola sata stoje mirno, prijeteći im da će ih ubiti ako se pomaknu. Logor je raspušten 13.12.1991. godine kad je došao Slobodan Macut i rekao da svako može ići svojoj kući i da ih neće nitko više dirati. Sutradan je pred svojom kućom pronađena obješena Nada Juratovac. Budući mu je pet „šešeljevaca“ prijetilo da će ga ubiti ako ne napusti kuću, otišao je u mjesni ured i žalio se, ali je čuo od drugih da su to isto i oni doživjeli i da su pretučeni, pa je zatražio i dobio propusnicu i otišao u Šid. Istog dana kada je bio u mjesnom uredu, čuo je da su tražili Ljubicu i Tunicu Garvanović i Anu Magić i da su kasnije ubijeni i bačeni u bunar. Također je čuo da su pred kućom zaklali Ljubicu Potočki i njezinu majku.

Oštećeni svjedok Amalija Ore (list 367-369) iskazala je da su u Berku neprijateljska djelovanja započela još na Uskrsni ponedjeljak 31. ožujka 1991. godine, kada su Srbi postavili balvane na ulazu u selo. Kako je iz sela izbjegla 30.08.1991. godine, nema izravnih saznanja o kasnijim događanjima u selu. Međutim, može reći da poznaje okr. Milorada Momića, koji je u svakoj provokaciji djelovao kao prvi i Milu Gledića, kao osobu koja je sve organizirala i sudjelovala u svakom nedjelju. Njen suprug je ubijen 02.09.1991. godine iz zasjede, a oba sina su odvežena u logor u Bubanj Potok kod Beograda i jedan od njih vraćen je u Berak, da bi na koncu oba bila ubijena. Poznato joj je da je okr. Žarko Kvočka organizirao i

vodio logor u Berku i da su sva mučenja, zlostavljanja i ubijanja izvršena po njegovoj naredbi, odnosno ubijeno je ukupno 39 ljudi. Evica Penavić, supruga njenog brata, bila je zatočena u logoru u Berku. Kad je logor raspušten, iste večeri je bila silovana. Po pričanju joj je poznato da je Ljubica Potočki zajedno s još jednom ženom ubijena na spavanju i da je to počinio Mile Šijuk s nekim osobama. Od Evice Penavić je također čula da je te iste večeri, kad je silovana, čula strašne jauke Ljubice i Tunice Garvanović i Ane Magić, tj. da su bili mučeni i zlostavljani, da bi bili isječeni na komade i bačeni u jedan bunar.

Oštećeni svjedok Marija Gvozdanović (list 321-322) je iskazala da poznaje okrivljenike koji su iz Berka, a i one iz okolnih sela, te da je od njih istjerana 23.05.1992. godine zajedno sa suprugom, te da joj je jedan sin poginuo u obrani sela. Njenu sestru je ubio Mile Šijuk i vidjela je da ga je privodila njihova Vojna policija zbog toga. Iz logora u Berku odvedena su joj oba brata i do danas se nisu vratili. Također su ubijeni sinovi od njege obje sestre i to Milan Latković i Stjepan Madajček. Može reći da su im pucali po prednjim sobama, jedne noći bačena im je bomba na kuću, od čega je ostala gluha na jedno uho. Jedan od okr. braće Grublješić dolazio je u njihovu kuću i tjerao ih da odu. Jedan od njene braće je ubijen i ekshumiran. Mile Gledić je došao u njihovo dvorište i odveo njihov traktor, dok su drugi opljačkali neke druge stvari. Uglavnom su ljude ubijali u logoru, ali drugi zatočeni za to nisu znali. Prvi zapovjednik TO bio je neki Vuletić, a kasnije su se mijenjali. Ljuban Čavić joj nije dozvolio da ide na bunar preko puta kod brata, te joj je uzeo ključ od bratove kuće i u tu kuću doselio svoju kćer.

Oštećeni svjedok Stjepan Floršić (list 323) iskazao je da je živio u Berku sve do 195. godine kad je istjeran zajedno sa suprugom, djedom i bakom od strane nekih vojnika. Njegovu suprugu su udarali i izbili joj zub, dok je njega jedan vojnik udario kundakom puške u leđa. Poznato mu je da je Grublješić stariji, tj. okr. Željko Grublješić dijelio njihove kuće novim doseljenim Srbima.

Oštećeni svjedok Magdalena Floršić (list 324) je iskazala sve ono što je naveo njen suprug s tim što dodaje da su ih silom odveli u Vukovar i Dalj, te vratili nazad u Berak, da bi na koncu morali ipak napustiti kuću. Okrivljenici su hodali po selu u odorama i bili su naoružani. Pričalo se da ima u selu ubijenih ljudi, ali ništa o tome detaljno ne zna. Čula je da su ubijeni i bačeni u bunar Tuna Garvanović, njegova majka i Ana Magić. U početku se govorilo da je okr. Milorad Momić predsjednik Mjesne zajednice Berak, a tko je poslije bio to ne zna jer su se svi oni stalno mijenjali na tom mjestu.

Oštećeni svjedok Petar Pršlja (list 352) u istrazi je iskazao da je iz Berka otišao još 1982. godine, ali su tamo ostali živjeti njegovi roditelji, četiri brata i tri sestre. Nakon okupacije Berka mještani Srbi su vršili teror nad Hrvatima. U siječnju 1992. godine od mještana Josipa Nakića-Alfirevića je saznao da je bio očevidac pogibije njegovog oca Tome Pršlje. Isti mu je rekao da su trojica Srba jedne večeri, početkom rujna 1991. godine doveli njegovog oca u blizinu njegove kuće i fizički se nad njim izživljavali, tako da su ga tukli, a potom su ga ubili jednim hicem u glavu. Josip Nakić je prepoznao među tim Srbima Željka Perenčevića, dok za drugu dvojicu ne zna točan identitet. Isti je odmah sutradan otišao na mjesto gdje se to dogodilo i vidio tijelo svog oca, te obavijestio Štab teritorijalne obrane i neki ljudi su ga sahranili na mjestu gdje je ubijen. Da je njegov otac ubijen potvrdila je i Ljubica

Kvočka, kad je sa sinom 1992. godine došla u Zagreb. Imenovana mu je rekla da je kritičnog dana vidjela Petra Martića, zv. „Pampur“ iz Orolika, koji je on osobno rekao da je ubio njegovog oca. Nakon svega toga Srbi su prenijeli mrtvo tijelo njegovog oca na neko nepoznato mjesto i on do danas nije pronađen. Čuje također da je Petar Martić u međuvremenu poginuo.

Oštećeni svjedok Zlata Latković (list 771) je iskazala da je zatočena s ostalim mještanima Berka nesrpske nacionalnosti u kući Dragutina Penavića i sjeća se da su po nju i njenog sada pokojnog supruga došli okr. Stevan Perić i okr. Gojko Tepšić. Dok je bila u logoru sjeća se da je okr. Stevan Vučetić rekao da nijedan katolik neće ostati živ u Berku. Tek kada je logor raspušten i kad su pušteni kućama, tek tada je uslijedilo ubijanje civila u njihovim kućama. Nakon što su pušteni, ubijena je njena sestra Ana Čučić, a ubio ju je pred njenim vratima iz vatrenog oružja Mile Šijuk. U veljači 1992. godine ubijen je njen suprug Janko Latković i njegovo tijelo je nađeno na seoskom igralištu. Za pogibiju svog supruga čula je od njene sestre Mare Gvozdanić, kojoj je to rekao okr. Stevo Vučetić, dok su je do mjesta pogibije vodili okr. Veso Rakinić i Marica Mitrović. Dok je još bila u logoru vidjela je okr. Miloša Perića, koji je nosio pušku, ali se ne sjeća da li je bio u vojničkoj uniformi. Također je osobno vidjela da je u dvorištu Penavićeve kuće okr. Miloš Perić ošamario Martu Nakić, koja je u međuvremenu umrla. Posebno dodaje da je u Berku ubijen njen sin Milan Latković, odnosno vodi se kao nestao, a također i njen brat Milan Jelenić. Kod okupacije sela prvi su poginuli Tomislav Gvozdanić, Ivica Ore, Jozo Mrkonjić i još nekoliko osoba iz sela. Njenog supruga zakopali su umotanog u deku Marica Mitrović i njen suprug na mjesnom groblju. Ispravlja se, te tvrdi da nije osobno vidjela da je okr. Miloš Perić udario Martu Nakić, već su to vidjeli drugi ljudi, koji su bili zatočeni u logoru. U logoru su zajedno s njom bile između ostalog Marija Tarač i Anđa Rušnov. Prije odlaska iz Berka s ostalim civilima bila je nagovarana od strane Vuje Macuta i okr. Đorđa Vuletića da potpišu dokument kojim ostavljaju svu svoju imovinu. Može reći da ih je do Mirkovaca vozio automobilom Tibor Elle, a okr. Veso Rakinić je bio u pratnji tobože da ih preda UNPROFOR-u.

Oštećeni svjedok Zlatko Potočki (list 775) je iskazao da je bio pripadnik ZNG na položajima u Mikluševcima i obavljao dužnost zapovjednika Kriznog štaba Mikluševci. Nakon pada Berka u selu je ostala njegova majka Ljubica Potočki, koja je nešto kasnije ubijena, dok je njen brat Ivica Potočki ubijen na pravoslavnom groblju odmah ujutro pri napadu na selo. Kada se nakon pada Berka približio selu, vidio je dvogledom na cesti okrivljene Stevu i Milu Perića, Peru Bučana i Gojka Tepšića, obučene u vojne zelene odore. U Berak se vratio tek 1997. godine i zatekao Iliju Mirilovića, koji je tada bio u prijelaznoj policiji, a negdje 2000. godine prodao kuću i otišao u Srbiju. Između ostalog tada je čuo od Eve Ilanić da je okr. Miloš Perić tukao njegovu majku i da joj je okr. Gojko Tepšić slomio rebra. Poznato mu je da su u tzv. Štabu TO Berak za vrijeme okupacije bili Željko Perenčević, okr. Milorad Momić, okr. Mile Čandžija i dr. Slobodan Macut i još neke osobe. Koliko mu je poznato Željko Perenčević je bio zapovjednik paravojnih formacija za selo Berak do dolaska JNA.

Oštećeni svjedok Josip Balaž (list 733) iskazao je da je krajem 9. mjeseca 1991. godine došao po njega kući Živko Rakinić s pištoljem i rekao da se javi u skladište seoske zadruge, što je i učinio i tu zatekao veći broj seljana hrvatske nacionalnosti, dok su drugi još pristizali u pratnji straže pod oružjem. Nakon što su

prespavali jednu noć u hangaru zadruga ujutro su ponovno pod pratnjom oružane straže prebačeni u kuću Dragutina Penavića, u kojoj je proveo oko 3 mjeseca. Za to vrijeme su odvođeni ljudi u podrum susjedne Mitrovićeve kuće radi ispitivanja i većina tih ljudi se nije vratila, a radi se od oko 30-ak muškaraca. Može reći da za vrijeme boravka u logoru osobno nije bio maltretiran, ali kad je pušten kući došao je Pero Bučan i naredio mu da spakuje stvari i otputuje, tj. da njemu ostavi kuću. Usprotivio se tome, te ga je zbog toga imenovani izudarao i ubo bajunetom u leđa. Unatoč svemu tomu, ostao je u kući do trećeg mjeseca 1992. godine i dobivao svakodnevno prijetnje od okr. Đure Krošnjara i Pere Bučana. Kada je dobio propusnicu od okr. Đoke Vuletića u Štabu TO, otputovao je u Šid, a potom u Zagreb. Vidio je okr. Miloša Perića u civilnoj odjeći i većinom je bio u alkoholiziranom stanju, ali je čuo da su okr. Miloš Perić i njegov sin okr. Stevan Perić ulazili u dvorište susjeda Pere Mijatovića i Janka Pavkovića, kojom prilikom su iz njihovih kuća uzimali razne stvari i odvodili stoku, a ostale stvari su bacali ili na drugi način uništavali. Sve to su činili i drugi mještani srpske nacionalnosti.

Oštećeni svjedok Mara Tarač (list 726-727, 878-879) je iskazala da su je iz njene kuće u hangar zadruga odveli okr. Milorad Momić, Zdravko Batula, okr. Milan Kajganić i okr. Đuro Krošnjar, a nakon dva dana prebacili su ih u kuću Dragutina Penavića u logor, gdje ih je bilo zatvoreno ukupno oko stotinjak ljudi. U vremenu od dva mjeseca, koliko je logor postojao, odvedene su i nestale 32 osobe. Nakon što su u logor došli predstavnici međunarodnih organizacija i popisali ih, na intervenciju dr. Slobodana Macuta svi su pušteni kući. Imenovani je također radio kao predsjednik Štaba TO. Vidjela je okr. Miloša Perića još u hangaru s oružjem, ali bez odore, a kad su bili u logoru vidjela ga je u vojnoj odori i naoružanog, no može reći da osobno nije bila zlostavljana. Jednom prilikom okr. Miloš Perić došao je po žene da odu očistiti smeće u Mitrovićevoj kući, gdje su oni redovito pijančevali. Zatočene Hrvate u logoru svako jutro u 6 sati postrojavali su okr. Stevo Perić i muška osoba po nadimku „Beli“. Posebno ističe da je okr. Miloš Perić nosio pušku, ali nije sigurna da li je obavljao stražu u logoru, no po njenom mišljenju on je bio „metla“ tzv. Štaba TO Berak. Osoba po nadimku „Beli“ dolazio je često u logor naoružan, ulazio u sobe Penavićeve kuće gdje su ležali na podovima, pucao im je iznad glave i znao ih ujutro, kad je bio u službi, postrojavati po mrazu i snijegu, ali ju on nije tukao. Međutim, trpjela je druga maltretiranja kao što je zabrana kretanja, onemogućeno im je održavanje higijene, bili su gladni i morali su svi iz logora ići kući hraniti stoku.

Oštećeni svjedok Janko Tarač (list 724-725, 880) je iskazao suglasno svjedoku Mari Tarač, s tim što dodaje da je jedan put odveden u podrum susjedne Mitrovićeve kuće, gdje je pretučen od osobe po nadimku „Beli“, za kojeg može reći da je došao iz Borova naselja. U navedenom podrumu su ga još ispitivali okr. Žarko Kvočka i Petar Martić. Nakon što su ga istukli natjerali su ga da dovede u logor majku Maru Tarač i suprugu, sve to u pratnji straže, tj. naoružanih okr. Stevana Perića i okr. Paje Rušnova. Dok je bio u logoru vidio je okr. Miloša Perića u vojnoj odori i naoružanog da čuva stražu u dvorištu logora, gdje su na isti način bili naoružani njegovi sinovi Stevo i Mišo, no može reći da nije vidio da bi oni nekoga tukli i ubijali. Ujutro su ih postrojavali okr. Pajo Rušnov, okr. Mile Rušnov i okr. Stevan Perić, a sve po naređenju Pere Martića i osobe po nadimku „Beli“. Ovakvo postrojavanje trajalo je oko sat vremena i vršeno je svako jutro, čak i kad je bila zima i mraz. Nakon postrojavanja su dobili radni raspored odnosno bili su slani u pratnji

straže nahraniti stoku, ali stoke je bilo sve manje zbog pljačke i kasnije više nije bilo razloga da ih puštaju. Osobe koje su odvođene u Mitrovićev podrum na ispitivanje više se nisu vratile i vode se kao nestale. Radi se o Tomi Jeleniću, Marinu Mitroviću, Marijanu Marinčiću, Mili i Dani Kovačević, Marku, Marijanu i Jakobu Kujundžiću, Slavku, Zlatku, Stipi i Đuri Mitroviću, Dragi Penaviću, Josipu Madajčeku, Ljubici Mitrović, Mati Mijatoviću, Mati Luciću sa suprugom, Mati i Ivi Garvanoviću, Janku Ratkoviću, Željku Ore, Bartolu Penaviću, Ivi Ilaniću, Mili Jeleniću i Roziki Balaž. Njih su odveli iz Penavićeve kuće okr. Pajo Rušnov, okr. Stevan Perić, okr. Mile Rušnov, okr. Milan Kajganić, Zoran Kvočka i Slobodan Batula, a sve je to vidio vlastitim očima. Okr. Miloša Perića je vidio ispred hangara zadruga, ali bez odore i oružja. Kad su uhićenici odvođeni iz hangara do Penavićeve kuće, pratili su ih naoružani Dragan Knežević, okr. Đoko Vuletić, Nebojša Rkman, okr. Stevo Perić, okr. Mile Rušnov i Dragan Kvočka. Kasnije je u logoru također vidio okr. Miloša Perića u vojnoj odori i puškom u ruci. Svoje kuće nisu smjeli zaključavati jer je bila naredba da se ključ ostavi u bravi. Kad su došli iz logora kući nisu zatekli niti jednu stvar osim praznih zidova. Nakon što mu je istražni sudac predočio više fotografija s dosta velikom sigurnošću tvrdi da se „Beli“ nalazi na fotografiji broj 4.

Oštećeni svjedok Stjepan Madajček (list 812-813) iskazao je da je noću 02.09.1991. godine čuvao stražu kada su Berak napali mještani srpske nacionalnosti iz Berka, Negoslavaca i Čakovaca zajedno s tenkovima i transporterima tzv. JNA, te zauzeli sve ulice, pa je s grupom ljudi morao napustiti selo i priključiti se postrojbama Hrvatske vojske u Deletovcima. Za vrijeme dok je bio u HV-u čuo je od Marije Gvozdanović da su u Berku ubili njegovog brata Josipa Madajčeka, odnosno dva čovjeka iz vojne policije, a okr. Gojko Tepšić je trčao za njima. Prije toga su ga odveli na ispitivanje kod okr. Žarka Kvočke. Pored brata ubijeni su mu i bratići Tomislav Gvozdanović, Milan Latković i Janko Latković, te tetka Ana Čučić i ujaci Milan Jelenić i Tomislav Jelenić. Od Mate i Marice Mitrović čuo je da su u njihovoj kući i kući Dragutina Penavića osnovani logori, u kojima je bilo zatočeno nesrpsko stanovništvo. U njihovoj kući ljude je ispitivao okr. Žarko Kvočka i nakon batinanja ljudi su odvođeni u nepoznatom pravcu, odakle se nisu nikad vratili, pa pretpostavlja da su negdje ubijeni. Marica Mitrović je za to najviše spominjala i krivila okr. Milu Veselinovića, zv. „Beli“. U prvom napadu na selo poginuli su mještani hrvatske nacionalnosti Tomislav Gvozdanović, Ivica Potočki i Jozo Mrkonjić, a iz transportera na sred ulice ubijena je Kata Garvanović.

Oštećeni svjedok Edita Božić, djevojački Kujundžić, (list 825) je iskazala da je otišla iz Berka s majkom i braćom još 27. ili 28.08.1991. godine i nije se vraćala u Berak sve do 1998. godine, tako da nema izravnih saznanja o događajima u selu nakon okupacije. Kod kuće u Berku su ostali njen otac Marko Kujundžić i baka Mara Kujundžić, za koje je čula da su bili u logoru u kući Drage Penavića. Tek naknadno je čula da su oca ubili i njegovo tijelo je pronađeno u predjelu zvanom „Šarviz dola“. Njen djed Marko i stric Marin se vode kao nestale osobe i njihova tijela do danas nisu pronađena. Koliko je čula, ubojstva su vršili ljudi iz Berka i Negoslavaca, ali ne zna točno njihova imena, no za nju su oni svi krivi. U selu su se nalazili tzv. „Beli orlovi“, koji su osnovani od ljudi izvana i domaćih mještana. Za smrt oca čula je od bake Mare Kujundžić.

Oštećeni svjedok Lucija Penavić (list 829) je iskazala da je iz Berka izašla 30.08.1991. godine i cijelo vrijeme bila u progonstvu u raznim mjestima, tako

da nema izravnih saznanja o događajima nakon okupacije sela. Sve što zna čula je od ljudi koji su kasnije izašli iz Berka. Njen svekar i svekrva, Petar i Marija Penavić, ispričali su joj da je baš u njihovoj kući formiran logor, gdje su zatočeni s ostalim mještanima hrvatske nacionalnosti. Po njihovom kazivanju svi Srbi iz Berka su imali neke funkcije i zaduženja u logoru, tj. čuvali su stražu u selu i u Štabu TO. Njen suprug Dragutin Penavić ostao je u selu da bi ga branio zajedno s ostalim Hrvatima, no odveden je u kuću Mate Mitrovića i poslije toga mu se gubi svaki trag, pa njegovo tijelo do današnjeg dana nije pronađeno.

Oštećeni svjedok Jelena Mitrović (list 1155-1157) iskazala je da je nakon pada sela u njihovu kuću došao Nebojša Kvočka, te rekao njoj, suprugu i sinu da dođu ispred hangara zadruga i tu su bili zatvoreni s više osoba iz Berka nesrpske nacionalnosti cijeli dan i noć, a slijedeći dan su svi otjerani u kuću Dragutina Penavića od strane okr. Milorada Momića, okr. Steve Perića, okr. Mirka Čandžije, okr. Mile Rušnova i okr. Pavla Rušnova. U logoru je provela dva i pol mjeseca, dakle od početka listopada do sredine prosinca 1991. godine, gdje su sami kuhali u kazanu i hranili se svojom hranom, a onda su im nešto kruha dali pripadnici JNA. U logoru su ih čuvali stražari s oružjem, većinom mještani Berka i nekoliko ljudi iz Orolika, od kojih se sjeća okr. Stevana Perića i njegovog oca, kojem ne zna ime. Okr. Stevan Perić ih je postrojavao svakog jutra i također prebrojavao, a zapravo ih je maltretirao jer nisu mogli pobjeći. U početku su išli kućama hraniti stoku u pratnji naoružanih stražara. Dok je jednom prilikom bila u svinjcima, a njen suprug u štali, više ga nije vidjela jer su ga kriomice odveli. Naime, vidjela je okr. Stevana Perića da čeka njenog supruga i kako su izašli iz njihovog dvorišta. Mislila je da njih dvojica idu do Penavićeve kuće, ali svog supruga Slavka Mitrovića nije više vidjela. Dok su sve troje bili još u logoru, došao je Zoran Kvočka i rekao da sina vodi na ispitivanje, a zapravo ga je odveo u kuću Mate Mitrovića, gdje je bio tučen i nakon toga vraćen sav izmrcvaren. Istog dana Zoran Kvočka ga je ponovo odveo u Mitrovićeve kuću i tada ga je zadnji put vidjela jer nije ni vraćen u logor, a njegovo tijelo je pronađeno 1998. godine između Negoslavaca i Berka. Ostali zatvorenici su također ispitivani od strane okr. Žarka Kvočke. U Mitrovićeve kuću su civile odvodili također neki Martić i osoba iz Borova, po nadimku „Beli“, koji se kasnije nisu vraćali. Pitala je liječnika iz Berka Slobodana Macuta, koji je također radio u Štabu TO, za svog sina, a on joj je odgovorio da vjerojatno popravlja kuće u razrušenom Vukovaru. Kad je na koncu izašla iz logora došla je u svoju praznu kuću iz koje je gotovo sve odnešeno i mislili su tu prespavati na jednom starom kauču, ali su sutradan u kuću došla tri nepoznata vojnika, koji su se predstavili kao četnici i rekli im da, ako ih sutradan ponovo tu zateknu, da će ih zaklati. Nakon par dana zatražila je i dobila u Štabu TO jedan dokument, tj. propusnicu za izlazak, s tim da potpisuje da ostavlja svu svoju imovinu Štabu TO Berak. Posebno navodi da je u logoru vidjela Živka Momića i Dušana Vučetića. U selu postoji još jedna osoba po imenu Jelena Mitrović, ali je ona otišla iz sela prije pada Berka, ali zna da su joj stradali na isti način kao njen sin, njezin otac Milan Kovačević i njezin brat Damir Kovačević. Kasnije je čula u selu da su njenog supruga Slavka Mitrovića izveli iz logora i stavili u jedan kombi, te da je taj kombi kupio po selu ljude nesrpske nacionalnosti. Pored okr. Stevana Perića u logoru su ih postrojavali okr. Mile i okr. Pavle Rušnov, Zoran Kvočka, neki Martić i drugi. Stražari u logoru su imali različite uniforme i neki nosili čak šubare s kokardom, a radi se sve o osobama iz Berka, dok im je vojska došla u pomoć tek kasnije. Njenog supruga su odveli 10 dana kasnije, nakon što su odveli sina, a misli da je to bilo 19.10.1991. godine. Može reći da poznaje Milana Jelenića mlađeg i zna da on nije bio

u logoru jer je uspio pobjeći iz sela. Zbog gubitka supruga i sina, te pretrpljene boli postavlja imovinsko-pravni zahtjev za naknadu štete, a o visini tog zahtjeva će se izjasniti kasnije.

Oštećeni svjedok Stipo Garvanović (list 826-827) je iskazao da je s jednom grupom mještana dana 02.09.1991. godine morao napustiti Berak i priključiti se HV-u u Đeletovcima. Kasnije je od Mate i Marice Mitrović čuo da je u njihovoj kući u kući Dragutina Penavića organiziran logor, u kojem su zatočeni stanovnici nesrpske nacionalnosti. U svezi s logorom spominjana su mnoga imena mještana srpske nacionalnosti, kojih se većine ne može sjetiti, ali se sjeća Živka Momića i njegovog sina okr. Milorada Momića. Pri izvlačenju iz sela na dan okupacije čuo je da su poginuli Ivica Ore, Tomica Gvozdanić i Ivica Potočki. Neke osobe su uhvaćene i odvedene u jedan logor u Srbiji odakle su vraćene u selo i ubijene. Čuo je da su tako stradali Željko Ore, Mato i Ivan Garvanović i Marijan Kujundžić. Nakon raspuštanja logora 13/14.12.1991. godine ubijen je njegov bratić Tunica Garvanović, njegova majka Ljubica Garvanović i njegova majka Ana Magić. Njihova su tijela 1999. godine pronađena u jednom bunaru u Berku i identificirana. Jozo Mrkonjić je došao iz Berka u Đeletovce i tražio pomoć od gardista rekavši da oko sela ima dosta ranjenih ljudi, pa je nekoliko gardista s njim uspjelo doći do sela, no njega je pogodio metak u čelo, a dva gardista su bila ranjena.

Oštećeni svjedok Petar Penavić (list 1158-1160) iskazao je da je logor za civile u Berku formiran nakon pada sela 02.09.1991. godine i to dvorištu njegove kuće i kuće njegovog sina Dragutina Penavića, a iza njihovih kuća se nalazila kuća obitelji Mate i Marice Mitrović, gdje su ljude vodili na ispitivanje u podrum. Na dan pada sela najprije su svi odvedeni u hangar zadruga u Berku i potom u njegovo dvorište i dvorište njegovog sina. Komandant Štaba TO je bio Živko Momić i on je naredio da se svi stanovnici nesrbi smjeste u logoru u dvorištu njegove kuće i njegovog sina, a koristili su i podrum susjedne Mitrovićeve kuće za ispitivanje, gdje su sve civile također tukli i maltretirali. Vidio je u prolazu u vojnim uniformama Živka Momića, Mirka Bojanića, Duju Vojnovića, okr. Milana i okr. Željka Grublješića i oba okr. brata Krošnjara, koji su nosili oružje, dok je okr. Stevan Perić bio šef logora i stražar, čiji je otac bio okr. Miloš Perić i stariji brat Dušan Perić. Dok je bio u logoru tukao ga je neki Veselinović, zv. „Beli“ i sve to dok su ujutro bili postrojeni s pendrekom po tijelu. Protiv istog se pobunio kad je isti sjeo za njegov traktor, vrijedan tadašnjih 90.000 dinara i kanio ga izvesti iz dvorišta. Tu u logoru bilo je zatočeno oko stotinjak stanovnika Berka i svi su bili nesrpske nacionalnosti. Sve ostale stvari koje je imao kao što su plugovi, kosačice, četiri prikolice i kućne stvari uzeo mu je Momić Živko i obećao da će mu čuvati do povratka u selo, a kad su se vratili nisu ništa zatekli. Zbog otuđenih stvari traži naknadu štete o čijoj će se visini kasnije izjasniti. Posebno ističe da je njegov sin Dragutin Penavić također zatočen u podrumu Mitrovićeve kuće i da su ga jednog jutra njih četvorica ili petorica odveli u podrum mjesne škole, gdje je pretučen, te ga poslije toga nije vidio, a sve to je bilo negdje početkom 10. mjeseca 1991. godine. Može također reći da su svi Srbi od djece do odraslih nosili vojne uniforme i oružje. Do hangara i kasnije u logor, vodili su ih 15-20 mladića iz obitelji Božić, Čandžija, Vorkapić, te okr. Milorad Momić, Mirko Bojanić i Duje Vojnović. Okr. Žarko Kvočka je ispitivao ljude i određivao tko će biti ubijen. U logor je dolazio stariji Perić kad je zamjenjivao sina na straži s automatskom puškom na leđima. Pored okr. Mileta Veselinovića i okr. Stevana Perića ljude je postrojivao i okr. Mile Rušnov, a pritom su šamarali

zatvorenike. Taj Mile Rušnov je natjerao njega i njegovu suprugu da moraju dva sata hodati po hladnoći i stajati jedno pored drugoga samo zato što je u svom voćnjaku nabrao dvije gajbe jabuka. On i njegova supruga čuli su jauke njihovog sina i bratića Bartola Penavića, kad ih je tukao Zdravko Macura. Nakon jutarnjeg postrojavanja, uz pratnju stražara, vođeni su da hrane stoku, i to su ih vodili domaći Srbi. Posebno napominje da je okr. Stevan Perić bio zapovjednik stražara jer su ga svi oslovljavali sa „Šefe“.

Oštećeni svjedok Anka Marinčić (list 1151-1152) iskazala je da su prije pada Berka pucali po njihovim kućama i upravo dva dana prije pada odlučila je otići iz sela, dok su kod kuće ostali njen suprug Marijan Marinčić i sin Ivan Marinčić. Sin se nekako uspio izvući kroz polje do Đeletovaca, a suprug je kasnije zatočen u logor. Dok su bili u progonstvu u Brezovici kod Zagreba, došla je Mara Martić i rekla joj da joj je suprug zatočen u Penavićevoj kući. Nakon što su odveli sve ljude koje su kanili ubiti, ostalo je još samo šest osoba, među kojima i njen suprug i njih šestero su kasnije odvedeni u podrum Mitrovićeve kuće i saslušavani su u ljetnoj kuhinji od strane okr. Žarka Kvočke. Premetačine njihove kuće su vršile okr. Mile i okr. Pavle Rušnov. Stoku iz njihovog dvorišta su odveli Stevo Bučan i jedan njihov susjed Živko Petrović, koji je umro. Njena prija Mara Mitrović joj je pričala u Brezovici da su posljednjeg dana prije zatvaranja logora odvedeni svi iz Penavićeve kuće i Mitrovićevog podruma. Tog 14.12.1991. godine odveden je u nepoznatom pravcu njen zet Marin Mitrović i drugi, a čula je da su ubijeni na tzv. „Đukinom stanu“ kod sela Negoslavci, a odatle su njihova tijela prebačena i ponovo zakopana u „Šarviz doli“ kod Negoslavaca. Supruga su digli od stola i po njega došli Dragan Čandžija, Nebojša Kvočka, okr. Milan Kajganić i Zdravko Batula i odveli ga do hangara zadruge u Berku, gdje je stajao naoružan okr. Mile Rušnov. Gore navedene osobe su također do hangara odvele Maru Martić. Njen brat Janko Pavković uspio je izaći iz sela uz pomoć Živka Momića. U 2003. godini ekshumirano je tijelo njenog supruga i zeta Marina Mitrovića. Stoga postavlja imovinsko-pravni zahtjev za naknadu štete, ali će se o visini tog zahtjeva izjasniti kasnije.

Oštećeni svjedok Ana Mitrović (list 1105-1106) iskazala je da su nakon okupacije Berka u selu ostali njen suprug Stjepan Mitrović i sinovi Đuro i Vladimir Mitrović, dok je ona otišla iz sela prije toga. Njen suprug i sin bili su zarobljeni i uhićeni kad su se vraćali s dežurstva 1991. godine i odvedeni su kao i drugi zarobljenici u kuću Dragutina Penavića, te su tu tučeni i mučeni u kući i podrumu Mate i Marice Mitrović. Čula je od Marice Mitrović da su stražari u logoru do te mjere tukli zarobljenike da su polomili sve držalice od motika i lopata, ali ne zna točno koji su to ljudi radili. Njen suprug Stjepan Mitrović i sin Đuro Mitrović vođeni su kao zatočene i nestale osobe punih osam godina, da bi na kraju njihova tijela bila pronađena u petom mjesecu 1999. godine, u masovnoj grobnici na polju zvanom „Šarviz dola“. Protiv osoba koje su ubile njenog supruga i sina i opljačkali cijelo domaćinstvo, postaviti će imovinskopravni zahtjev za naknadu štete, a o visini štete izjasniti će se kasnije. Može reći da joj je od imovine otuđen kamion, dvoredni berač kukuruza, dva traktora s prikolicama, priključni strojevi za obradu zemljišta, kompletan namještaj, 10 bravaca i krava, a i sav namještaj iz kuća sinova i pet vagona kukuruza. Marica Mitrović joj je rekla da je glavna osoba koja je organizator zatvora u Berku bio okr. Žarko Kvočka i njegov brat Dragan Kvočka, te njihovi rođaci Nebojša i Zoran Kvočka. U fizičkom maltretiranju sudjelovali su okr. Mirko Čandžija, okr. braća Grublješić, Branko Božić, Mile Janjanin i Dušan Janjanin, okr.

Mile Rušnov, okr. Milorad Momić, Ilija Vučetić, okr. Ranko Mirilović, Ilija Mirilović, Jovan Rkman, okr. Nikola Vorkapić, Mirko Dejanović, okr. Gojko Eror, okr. Veselin Rakinić, okr. Gojko Tepšić, Marko Radulović, Petar Kovačević, Pero Bučan i neki Perenčević. Negdje u četvrtom mjesecu 1992. godine dobila je informaciju iz bolnice u Sremskoj Mitrovici da je njen sin Đuro otišao kući, ali nepoznatog datuma. Kada je ponovo pisala u bolnicu u Sremskoj Mitrovici nije dobila nikakav odgovor. Pri ekshumaciji tijela, utvrđeno je da je njen sin imao prijelom kosti ruke, ali da nije bio liječen, pa stoga smatra da je on tučen i izlomljen u Berku.

Svjedok Petar Rušnov (list 160-161) je iskazao da je u Berku živio sve do 02.09.1991. godine, kad je Berak pao. Čuo je od mještana da je okr. Žarko Kvočka bio glavni organizator logora, ispitivanja, proganjanja i ubijanja Hrvata, dok je okr. Stevan Perić špijunirao Hrvate. Majka mu je rekla da su ubijeni Ljubica i Tunica Garvanović i Ana Magić, a da su kod Tome Pršlje došli Jovan Vučetić i okr. Mihajlo Eror, te ga ubili. Isto tako čuo je da je Katu Garvanović ubio Ilija Čučković.

Svjedok Đuro Garvanović (list 87-88) je iskazao da je pobjegao iz Berka 02.09.1991. godine i da mu osobno nije ništa poznato što se poslije toga događalo u selu. Međutim, od ljudi iz sela je čuo da su Mile Gledić, okr. Mirko i okr. Miće Vorkapić u drugoj polovici 11. mjeseca 1991. godine ubili Ljubicu i tunicu Garvanović i Anu Magić, te ih bacili u bunar. Čuo je također da je Tomislav Pršlja ubijen, ali ne zna tko ga je ubio.

Svjedok Slaven Kujundžić (list 250-251) je iskazao da su još prije pada Berka domaći Srbi uzeli oružje i to Jovan Vučetić, Dušan Vučetić, Branko Vujić, Nenad Vujić, Milorad Petrović, Nebojša Rkman i Mile Šijuk. Većina od njih je bila u uniformi, a neki su bili u civilu, no svi su nosili oružje i pucali. Na njegov privatni autobus i u njega pucali su okr. Đuro Krošnjar i okr. Željko Grublješić. Ostale Hrvate su progonili Dušan Janjanin, Žarko Kajganić, okr. Milan i okr. Željko Grublješić, okr. Žarko Kvočka, Zoran Kvočka, Veljo Miljenović, okr. Mirko Čandžija, Nenad Vujić, Branko Vujić i Živko Rakinić. Imenovani su pucali na ljude ispred katoličke crkve i istjerivali sve Hrvate iz sela. Čuo je da su u Berku ubijeni Željko Ore, Marijan Kujundžić, Mato Kujundžić, Jakob Kujundžić, Damir Kovačević, Milan Kovačević, Marijan Marinčić, Marin Mitrović, Zlatko Mitrović, Slavko Mitrović, Stipo Mitrović, Đuro Mitrović, Tomo Jelenić, Milan Jelenić, Tomica Gvozdanović, Milan Latković, Marko Penavić, Dragutin Penavić i još mnogi drugi, po pričanju ove ljude su ubili Žarko i Zoran Kvočka i Milorad Momić, a sve po nalogu Živka Momića.

Svjedok Željko Juratovac (list 377) iskazao je da je živio u Berku do 1968. godine, te potom otišao u Zagreb i vratio se u Vukovar, gdje je živio do 1991. godine, a otac mu je umro 14.08.1991. godine. Čuo je da su u bunaru, u dvorištu njegovog oca u Berku, pronađena mrtva tijela koja su ekshumirana i utvrđeno je da se radi o Tunici i Ljubici Garvanović i Ani Magić. Nakon pada sela čuo je da je njegova majka Nada Juratovac nađena obješena i da je pokopana na katoličkom groblju. Da li se majka sama objesila iz očaja ili ju je neko drugi objesio, to točno ne može reći. Kasnijom ekshumacijom je dokazano samo to da je umrla od vješanja.

Svjedok Kalman Elle (list 325-326) je iskazao da je ostao u Berku za vrijeme cijele okupacije, ali je bio pod stalnim psihičkim pritiskom, nije izlazio van iz dvorišta i ne zna točno što se u selu događalo. Ne može izdvojiti nekoga od okrivljenika tko je bio glavni u selu, jer su se oni stalno mijenjali. Za vrijeme okupacije ubijeno je oko 37 ljudi, ali tko ih je ubio on to ne zna. Poznato mu je da su ljudi zatvarani u logor i oni sami znaju što se tamo događalo. Može reći da su ubili njegovog bratića i njegovih dvoje djece, ali to nije vidio i ne zna tko je to počinio. Njegov bratić Ivan Ore poginuo je odmah kad je napadnuto selo, dok je njegov sin Zlatko pretučen i umro je, a jedan sin se vratio iz logora iz Sremske Mitrovice i netko ga je ubio. Sve to su navodno učinili ljudi iz Negoslavaca i Orolika. Poznato mu je da su u bunaru Željka Juratovca bačeni Ljubica i Tunica Garvanović i Ana Magić. Osobno je sahranjivao ljude koje su srbočetnici ubili, i to Anu Čučić, Janka Latkovića, jednog Tadijinog sina, Tunu Čordašića i jednu ženu po imenu Nada, kao i niz drugih ubijenih mještana, ali ne zna točno njihova imena. Na koncu su svi Hrvati protjerani i iseljeni, dok je ostalo nešto Mađara i osoba iz miješanih brakova, no svima njima kretanje je bilo zabranjeno i ograničeno.

Svjedok Suzana Elle (list 327, 734-735) je iskazala da njena obitelj nije protjerana iz Berka i da je bila u selu za vrijeme okupacije. Kako se nisu smjeli kretati ne zna tko je bio predsjednik mjesne zajednice niti koje su osobe bile u tzv. Štabu TO, jedino zna da su svi okrivljenici hodali po selu u uniformama i nosili oružje. U selu je dosta ljudi ubijeno, ali ne zna tko je to učinio. Zna da su ubijeni i bačeni u bunar Ljubica i Tunica Garvanović i Ana Magić, te da su ubijeni Ivo i Mato Garvanović, Stipo Mitrović, Đuro Mitrović, Tomo i Mile Jelenić, Zlatko i Slavko Mitrović i Drago Penavić. Većina tih ljudi je bila u logoru i tamo su pretučeni i vjerojatno ubijeni. Ne zna tko je te ljude odvodio u logor i tko ih je ubio. Može reći da je poginuo njen bratić Aleksa Zoltan i Ivica i Željko Ore, njihovi rođaci. Navodno su ih tukli u logoru i od toga su umrli.

Svjedok Ružica Tomić (list 353) je iskazala da je još 23.06.1991. godine otišla iz Berka u Bosnu kod sestre, a nešto kasnije su otišle njene sestre i brat, tako da su u kući u Berku ostali samo njeni roditelji. Od Mate i Marice Mitrović čula je da su domaći Srbi odvezli Hrvate u Negoslavce dana 18.10.1991. godine i da im se od tada gubi svaki trag. U 07. mjesecu 1999. godine im je javljeno da su pronađena tri leša u Negoslavicima i da su odveženi u Institut za sudsku medicinu u Zagrebu, gdje su identificirani njeni roditelji i njihov susjed po imenu Mato. Kasnije je čula da je jedan Srbin po nadimku „Cile“ iz Negoslavaca pričao svojoj supruzi da je ubio njene roditelje i susjeda Matu. Za okrivljenike može reći da su skoro svi mještani Berka te da su oni do 06. mjeseca 1991. godine psihički i fizički terorizirali mještane Hrvate.

Svjedok Maca Rušnov (list 732) je iskazala da su je iz njene kuće odveli u hangar zadruga okr. Đuro Krošnjar, okr. Nikola Vorkapić, Jovo Rkman i okr. Stevo Perić zajedno s više osoba hrvatske nacionalnosti, a kasnije su ih sve prebacili u kuću Dragutina Penavića, gdje je bio organiziran logor. Sve ovo su radili zbog toga da bi nekima uzeli svu imovinu, a neke progonili i ubili. Za vrijeme boravka u logoru čuvali su ih mještani Srbi, obučeni u vojne odore i naoružani, gdje su se okrutnošću isticali Živko Momić i njegov sin okr. Milorad. Jednom prilikom su ih utovarili u kamion za stoku i vozili do Tovarnika u namjeri da ih likvidiraju, ali su tu bili zaustavljeni i vraćeni u Berak. U logoru su ih vodili na ispitivanje okr. Stevan Perić i

još neki mlađi ljudi, a ispitivao ih je okr. Dragan Kvočka. U podrumu gdje je sjedila vidjela je tragove krvi po podu i zidovima, te izmučenog Milana Jelenića. Vidjela je u logoru također okr. Miloša Perića naoružanog i u odori. Od Mare Krajić čula je da su je, dok je hranila stoku kod kuće, tukli okr. Miloš Perić i njegov sin okr. Stevan, a osobno je na njoj vidjela modrice po tijelu. Nakon što je izašla iz logora došli su maskirani vojnici i udarali je po čelu. Iste večeri ubijeni su i bačeni u bunar, nekoliko kuća dalje od njene kuće, Tunica i Ljubica Garvanović i Ana Magić. Misli da je u tim ubojstvima sudjelovao i Dušan Poštić, jer je čula svojim ušima da je rekao Ani Magić: „Nećeš dugo hodati ovuda“, a sve do dana prije nego je ubijena.

Svjedok Franjo Pančić (list 814-815) u istrazi je iskazao da je noću 02.09.1991. godine s grupom mještana morao napustiti Berak i otići u Deletovce. Prije nego su napustili selo iz te grupe pogođen je hicem u čelo Tomislav Gvozdanović i morali su ga mrtvog ostaviti u polju. Koliko je čuo srpska civilna zaštita je pokupila ranjene Vitomira Garvanovića i Josipa Panenića, koji su liječeni u Negoslavicima i u Novom Sadu. Čuo je od Mace Rušnov da je njegova baka Rozalija Balaž bila u logoru u Berku i da je tamo ispitivana, a zadnji put su je vidjeli kad su je vodili okr. Mišo Perić i Tomo Rušnov, nakon čega joj se gubi svaki trag. Prilikom proboja iz Berka nazad su se vratili Ivan i Mato Garvanović, odvedeni su u logor u Srbiji i vraćeni u Berak, a potom su ubijeni u Berku. Njihova tijela su ekshumirana i identificirana u polju nedaleko Berka, zv. „Šarviz dola“. Za Željka Ore čuo je da je zarobljen u polju i odveden na nogometno igralište u Oroliku, kao i Marijan Kujundžić. Obojica su odvedeni u logor u Beograd i ponovo vraćeni u Berak, te je tu ubijen Željko Ore i ekshumiran, dok se za Marijana Kujundžića do danas ništa ne zna.

Svjedok Stevo Radanović (list 832-833) iskazao je da je tijekom 1991. godine radio kao trgovac u Berku i nije zbog toga zaduživan oružjem, a niti je bio član bilo koje stranke, pa radi toga nije bio podobna osoba za Srbe. Početkom 09. mjeseca 1991. godine čuo je da nestaju ljudi hrvatske nacionalnosti iz sela, a sve nakon osnivanja logora u Penavićevoj i Mitrovićevoj kući. Naime, svi oni koji su bili u Penavićevoj kući mogli su izaći iz sela ukoliko su pristali potpisati izjavu kojom ostavljaju svu imovinu tadašnjim vlastima u Berku, međutim zatočeni ljudi u Mitrovićevoj kući to nisu mogli činiti. Zna samo to da su ljudi nestajali, ali ne zna da li su ubijeni i tko je to činio. Uočio je da zatočene mještane puštaju kući hraniti stoku i kroz izvjesno vrijeme neke ljude nije vidio. Od Jakova Burgera je čuo da su ti ljudi odvođeni na ispitivanje. Koliko mu je poznato u tzv. Štabu TO bili su: Dušan Vojnović, okr. Đorđe Vuletić, Živko Rakinić, okr. Veso Rakinić, okr. Ranko Mirilović, Ilija Vučetić, okr. Žarko Kvočka, Dragan Knežević i samo tjedan dana dr. Slobodan Macut. Čuo je da su tri osobe ubijene i bačene u bunar u dvorištu Mate Juratovca i da su to navodno napravili neki Crnogorci. Kuću njegovog oca opljačkali su okr. Gojko Tepšić i Ilija Mirilović. Noć prije nego što su ubijene gore navedene tri osobe pustio je u kuću u noći 02,00 sati Evicu Penavić i ona je njemu i supruzi ispričala da su je maloprije silovali u kući Vlatka Mađarca ljudi crnogorskog naglaska, a da je s njima bio Milan Poštić.

Svjedok Veljko Miljenović (list 837) u istrazi je iskazao da je cijelo vrijeme poslije okupacije živio u Berku, ali je živio povučeno i nije uzimao oružje, tako da ne zna tko je formirao Štab TO i tko je bio u tom štabu. Za kaznu je proveo 17 dana zatvora u Jankovcima, u Krajinskom zatvoru.

Svjedok Mile Bučan (list 831) je iskazao da je psihički bolesnik od 1977. godine, tako da ga nitko nije zvao u vojnu službu niti su mu dali uniformu i oružje, a niti je imao nekakvih drugih zaduženja. Može reći da je Petar Bučan od njegovog brata sin, ali sada više nije živ. Čuo je da su ljudi nestajali iz sela, ali ne zna koji, niti zašto su nestajali. Iako se njegova kuća nalazi do kuće Mate Mitrovića nije vidio da netko dovodi ljude u logor u Penavićevoj i Mitrovićevoj kući. Kako su Mato i Marica Mitrović ostali u svojoj kući nakon pada sela pa nadalje, oni bi trebali znati što se tamo događalo. Također nije vidio što se događalo u njihovom dvorištu ili u kući, a niti je čuo zapomaganje ljudi i jauke.

Svjedok Mile Mrkobrada (list 835-836) je iskazao da nakon okupacije sela nije dužio oružje i odoru, a niti su ga pozvali na stražu i da nešto radi, jer im nije bio osoba od povjerenja. Poznato mu je da je u kući Dragutina Penavića bio logor za Hrvate, ali nije vidio tko je dovodio ljude u taj logor. Jednom prilikom je vidio Maru Tarać i Maru Mitrović, koje su mu rekle da su u zatvoru i da ih preko dana puštaju kući da idu hraniti stoku. Kad je logor bio raspušten njih dvije su došle kod njega i zamolile ga ih primi u kuću dok ne ishode propusnicu iz sela, pa kad su kod njega prespavale jednu ili dvije noći, otišle su s propusnicom iz sela. Prilikom dobivanja propusnice istu im je potpisao Veselin Rakinić. Nije točno da su svi mještani srpske nacionalnosti morali prihvatiti oružje i pristupiti u teritorijalnu obranu sela, već je takvu odluku donosio svaki čovjek za sebe.

Svjedok Tibor Elle (list 737-738, 1105-1106) je iskazao da je cijelo vrijeme okupacije proboravio u Berku, te mu je poznato da je stanovništvo pretežito hrvatske nacionalnosti odvedeno u zgradu seoske zadruga i iza toga u organizirani logor u kući Dragutina Penavića. Kako je njegova obitelj mađarske nacionalnosti i budući je njegov mlađi brat tada služio vojsku u Čačku, njih nisu dirali, ali su bili u svojevrsnom kućnom pritvoru i išli ujutro hraniti stoku ostalih mještana koji su bili u logoru. Straže oko logora su držali svi muškarci koji su bili mobilizirani u selu. Osobno je vidio okr. Miloša Perića i njegovog sina okr. Stevana i Milana obučene u vojne tamnozeleno odore, a Miloš je nosio crnu šubaru ili ponekad crnu beretku s kokardom, te ga je vidio kako s dugim oružjem ulazi i izlazi iz logora. Glavna osoba koja je naređivala i organizirala vlast u selu bio je Dujan Vojnović, a glavni ispitivač u logoru je bio okr. Žarko Kvočka. Po naređenju Duje Vojnovića svojim kamionom marke „TAM“ vozio je u Šid osobe koje su izašle iz logora. Napravio je takve tri ture i sve te osobe su preživjele. Nakon pada Berka morao je zajedno s Matom Mitrovićem i braćom Burger ići po polju i pokupiti sve mrtve mještane hrvatske nacionalnosti. Za sve njih je improvizirane lijesove napravio njegov otac i svi su sahranjeni na seoskom groblju. Sjeća se da su tako pokupili mještane Ivana Ore, Tomislava Gvozdanovića i Jozo Mrkonjića. Isto tako je sahranjivao s Matom Mitrovićem leševe ljudi koji su ubijeni u selu i okolo sela cijelu 1991. i 1992. godinu, odnosno koji su ubijeni u svojim kućama, dvorištima i baštama. Zarobljenike iz logora oni nisu sahranjivali, već su dolazila vojna vozila i odvozila te ljude kamionima. Tim ljudima je zapravo rečeno da idu tovariti repu na farmu „Ovčara“, ali se oni nisu nikada vratili svojim kućama. Čuo je također da su ljudi tučeni u logoru u Mitrovićevoj kući i da je tu bilo i silovanja, međutim ne zna točno tko je to radio. Iste večeri, nakon raspuštanja logora, ubijeni su Tunica Garvanović, njegova majka Ljubica Garvanović i Ana Magić. Čuo je također da su Dragan Vorkapić i njegov otac sudjelovali u ubojstvima gore navedene tri osobe. Prilikom napuštanja i

iseljavanja iz sela, svi ljudi nesrpske nacionalnosti dobivali su propusnicu u Štabu TO sela, s tim da su prethodno morali potpisati izjavu da dobrovoljno izlaze iz sela i da ostavljaju svu imovinu tadašnjoj vlasti. Posebno ističe da su u Berku sve hrvatske kuće označene s četiri „S“ ćiriličnim pismom. Nakon pada Berka vidio je u selu okr. Stevana Perića u vojnoj odori i naoružanog, ali kako nije dolazio u logor, tamo ga nije ni vidio. Obzirom da je osobno imao slobodu kretanja po selu, vidio je okr. Stevana Perića kako ulazi u kuću Mate Mitrovića zajedno s drugim osobama. Okr. Stevan Perić je u to vrijeme bio vrlo mlad i pravio je često nered po selu na način da je išao po kućama ljudi koji su pritvoreni. Kako nikad nije ulazio u logor ne zna što se tamo događalo. Glavne osobe u Štabu TO su bili Dujan Vojnović i Đoko Radulović, pa mu je svaki puta propusnicu za Šid izdavao taj Vojnović. Međutim, zapazio je da okr. Stevan Perić nije bio u Berku u kraćim vremenskim razdobljima od mjesec dana 1992. godine. Za sebe može reći da je kao Mađar bio u TO, ali kao rezervista TO nije vidio okr. Stevana Perića u postrojbama dobrovoljaca. Inače je čuo da su postrojbe dobrovoljaca odlazile na specijalne zadatke i vraćale su se otprilike nakon mjesec dana.

Svjedok Franjo Burger (list 881) je iskazao da je proboravio puna dva mjeseca u logoru u selu i potom je morao ići brati kukuruz, vlasništvo Srba zajedno s bratovim sinom Renatom. Za vrijeme boravka u logoru nije odvođen u kuću Mate Mitrovića radi ispitivanja i nije dobivao batina. Na koncu je kao Hrvat bio prinuđen napustiti svoju kuću jer se nije priklonio tadašnjoj srpskoj vlasti u selu. Osobu po nadimku „Beli“ vidio je skoro svako jutro prilikom postrojavanja i poznato mu je da je došao iz Borova, te je vidio da je izdavao naredbe stražarima kao što je bio okr. Stevan Perić i drugima. Nakon što mu je istražni sudac predočio slike više osoba, utvrdio je da se osoba s nadimkom „Beli“ nalazi na slici br.4.

Svjedok Dragutin Latković (list 882) je iskazao da su nakon ulaska tadašnje JNA u selo po njega došli naoružani okr. Milan Kajganić i Mišo Perić, te ga odveli na ispitivanje u Mitrovićevu kuću i predali ga okr. Žarku Kvočki, dok je tom prilikom za stolom sjedio okr. Milorad Momić, a kasnije su došli Petar Martić i neki Veselinović. Kada je okr. Žarku Kvočki odgovorio da nije javio sestri da je tzv. JNA ušla u selo, uslijedile su batine, odnosno Petar Martić ga je udario pendrekom u prsa, a onaj Veselinović tukao ga je po leđima. Nakon ispitivanja pušten je kući i nisu ga više tjerali u logor. Kako u selu tada nije bilo liječnika, nije ni mogao pribaviti liječničku dokumentaciju o zadobivenim ozljedama. Od ostalih mještana je čuo da je taj Veselinović tukao ostale zatočenike u Mitrovićevoj kući.

Svjedok Marija Penavić (list 1161-1162) iskazala je da je cijelo vrijeme zatočeništva u logoru bila uz supruga i sve što je on iskazao zajedno su prošli, tako da to neće ponavljati. Želi dodati da je uspjela ući u dvorište Mitrovićeve kuće kada su iz podruma izveli njenog sina Dragutina krvavog po licu i otečenih ruku, te mu prišla i uhvatila se za njega, ali su ga ti ljudi odvojili od nje. Kada su je odvojili od sina, nečim su je tukli i to misli kundacima puške, pa su joj na leđima prebili rebra, a pritom tukli ne samo njega nego i nju. Zbog gubitka sina i pretrpljene boli potražuje naknadu štete od osoba koje su to učinile, a o visini zahtjeva će se izjasniti naknadno. Po leđima su je puškom tukli okr. Čandžija i Zdravko Batula, a okr. Mile Rušnov ju je za kaznu natjerao da mora rukama iznositi gnojivo iz staje. Za smrt svoga sina krivi okr. Žarka Kvočku jer je sve rađeno po njegovom nalogu i prije smrti je kod njega četiri puta odvođen na ispitivanje, svaki puta je bio pretučen i

kasnije je jednostavno nestao. Naime, dok je sin bio još živ čula je od njega da ga je tukao okr. Žarko Kvočka. Kada se vratila u selo poslije mirne reintegracije čula je od nekih Srba da je Rajko Mirilović ubio starog Jelenića, a da je okr. Mićo Eror ubio osobu po imenu Tomo Pršlja, da je neki Vorkapić ubio Anu Magić, Tunicu Garvanović i Ljubicu Garvanović i isjekao na komade i bacio u bunar. Okr. Gojko Tepšić je ubio Tomu Jelenića, a Mile Kvočka je ovome vadio živom bubrege. Okr. Milorad Momić i okr. braća Čandžija ubili su Zlatka Mitrovića na način da su ga motornom pilom rasjekli i objesili na vješalicu za klanje svinja, a što je sve morao gledati Zlatkov otac, a potom su i njega ubili. Milorad Momić i mlađi Momić su ubili Željka Ore, a okr. Stevan Perić je ubio kuma Zadruga Berak po imenu Janka Mrzopoljca. Sve navedeno čula je od Srba u selu, koji su se tim hvalili. Dio navedenog je čula od jednog Srbina po prezimenu Čanić, ali sigurna je da on takav iskaz neće više ponoviti.

Svjedok Milovan Momčilović (list 1148-1149) je iskazao da je za vrijeme okupacije sela bio u svojoj kući sa suprugom i obzirom da je star tadašnje vlasti u selu nisu ga tjerale da ide nešto raditi, odnosno dopušteno mu je da radi samo svoje polje i mogao se slobodno kretati kud je htio. U selu je vidao okr. Đorđa Vuletića, zvanog Đoko, kojeg su se svi bojali, a pogotovo oni ljudi koji su bili zatočeni u Penavićevoj kući. Pored Đorđa Vuletića bilo je još tri ili četiri čovjeka koji su vršili neke funkcije u selu i za koje može reći da su bili glavni u Štabu TO, no ne zna njihova imena. No, može reći da je samo jedan bio iz Vukovara, a ostali su bili iz Berka. Obzirom da se njegova kuća nalazi nedaleko Penavićeve kuće, vidio je zatvorene ljude u dvorištu Mate Mitrovića, a njegova supruga im je kuhala u dvorištu. Čuo je da su ljudi tučeni u Mitrovićevoj kući, ali on to nije vidio. U blizini Penavićeve kuće vidio je parkirane vojne tenkove i kamione, a to je također vidio i nešto niže u istoj ulici, gdje je bio smješten Štab TO. Jedanput je bio u zgradi Štaba TO i vidio Iliju Mirilovića koji je tu bio glavni, a poslije netko drugi, jer su se oni iz Štaba često mijenjali. Sjeća se da je vidio u selu okr. Stevana Perića koji je bio u uniformi, ali nije nosio oružje. On je više išao u Vukovar, tako da nije boravio više vremena u selu. Ne zna da li su okr. Stevan Perić i njegov otac okr. Miloš Perić bili u dvorištu zatvora i nije vidio da su čuvali zatvorene civile. Poznaje Slobodana Macuta od prije rata i zna da je bio liječnik u Berku 1991. godine, ali je ubrzo otišao u Vukovar. Ne zna da li je on bio u Štabu TO. Posebno ističe da ne zna tko je zatvarao te civile u Penavićevoj kući, ali misli da su to činili ljudi iz Štaba TO. U tom štabu vidio je i okr. Veselina Rakinića, ali je tu bilo više njih, po dva ili tri iz svake ulice, ali se ne sjeća imena jer je to davno bilo. Vidio je u selu okr. Žarka Kvočku i njegovog oca Mirka Kvočku, kao i okr. Stevu Čučkovića nakon pada Berka 1991. godine, ali ne zna što su oni radili niti ih je vidio blizu Penavićeve kuće. Koliko mu je poznato okr. Stevo Čučković je umro prije par godina u mjestu Gornjem ili Donjem Jarkovcu u Srbiji. Čuo je od Mate Mitrovića da su tukli zatočene civile, a nakon toga polijevali ih vodom i opet tukli, ali ne zna tko je to radio i koga su tukli. Također je čuo od ljudi iz sela da su odvozili ljude iz Mitrovićeve kuće i ubijali ih, ali ne zna koga i gdje su ubijeni, niti tko ih je ubio. Poznato mu je da je neki Martić, po nadimku „Pampur“ doveo u Štab TO Tomu Pršlju i tu ga ubio, a netko je njegovo tijelo pokopao desno od mosta u ritu, na ulazu u Berak.

Svjedok Zvonko Štibić (list 1023-1024) je iskazao da je dana 02.09.1991. godine ujutro oko 08,00 sati uhićen zajedno s mještanima Berka Ivicom Juratovcem, Tomislavom Mrkonjićem, Vitomirom Garvanovićem, Ivom

Garvanovićem i Jozom Mrkonjićem i to na kraju ulice Vinkovačke, na izlazu iz sela prema Oroliku, gdje su čuvali stražu kao pripadnici ZNG. Zarobili su ih mještani sela Orolik i odveženi su na nogometno igralište u Oroliku, gdje je vidio mještanina Berka okr. Miodraga Momića, koji je bio naoružan puškomitraljezom. Kasnije na nogometnom igralištu bili su zatvoreni u svlačionici, a tek uvečer došao je okr. Ranko Mirilović i Željko Perenčević te ih pitali odakle im oružje. Sutradan ujutro vojska JNA ih je prevezla u Negoslavce, gdje su bili zatočeni oko dva sata. Kasnije su ih prebacili helikopterom iz Negoslavaca u Banjicu u zatvor i potom u zatvor Bujanj Potok. Međutim, tamo su izdvojeni mještani Berka Željko Ore, Marijan Kujundžić, Mato i Ivo Garvanović i vraćeni nazad u Berak. Na povratku u Republiku Hrvatsku čuo je da su sva četvorica ubijena. Obzirom da je većinu vremena od pada Berka bio izvan sela, nema saznanja o događajima u samom selu. Posebno napominje da je u Berku bio prije pada oformljen Štab teritorijalne obrane i da je u početku bio na čelu Željko Perenčević, a kasnije se više osoba mijenjalo na tom mjestu.

Svjedok Nikola Brdar (list 1025-1026) iskazao je da je nakon pada Berka odveden u logor u Penavićevoj kući, gdje je proboravio tri i pol mjeseca. U početku su ih puštali kućama hraniti stoku, a kad stoke više nije bilo nisu ni izlazili iz logora. Pored Penavićeve kuće, u kući Mate Mitrovića bio je Ured okr. Žarka Kvočke, koji je ispitivao zatočenike, ali njega osobno tamo nisu vodili. Koliko se sjeća, pored okr. Žarka Kvočke ljude je ispitivao i neki čovjek iz Borova, ime mu ne zna, ali su ga zvali „Žuti“. Dok je tamo boravio čuo je jauke iz susjednog dvorišta odnosno ljudi su tu ispitivani i bili tučeni, a kasnije natovareni na kamione i više se nisu vratili. Po imenima točno ne zna koje su osobe ispitivane. U tom logoru čuvali su ih u tajnosti i čuo je da je u XI mjesecu 1991. godine došao u selo Međunarodni crveni križ i da su tražili zatvorene civile, ali ih nisu našli, iako su znali da se tu negdje u blizini nalazi logor. Međutim, kada su došli drugi puta nakon osam dana, točno su znali gdje se oni nalaze u logoru i tražili su pred njima da se napravi popis zatočenih ljudi. Jedna mlađa djevojka od 15 godina napravila je popis i onih osoba koje su bile zatočene, a potom odvedene, nakon čega joj je prišao brat Žarka Kvočke i poderao taj spisak, pa je ponovo napravljen novi spisak s imenima zatočenih ljudi. Glavni komandant naoružanih Srba u selu bio je Živko Momić, kojeg su svi slušali. Nije mu poznato što je radio okr. Slobodan Vučetić jer ga nije ni viđao, dok je liječnik u selu bio Slobodan Macut, koji je bio fin i pomagao svima. Naime, liječio je zatočene, previjao im rane i davao tablete, pa ga ne bi svrstao zajedno u istu grupu s drugim Srbima iz Berka. Na straži oko logora bili su okr. Mile Rušnov, sinove Bože Kvočke, neki Stevan i drugi, uglavnom mladići. Iz Penavićevog dvorišta nije se moglo vidjeti u dvorište Mitrovićeve kuće, ali je vidio kamion ispred Mitrovićeve kuće u koji su ubacivali ljude dok su vikali i zapomagali. Vidio je također okr. Miodraga Momića koji je znao doći u logor, ali tu nije ništa radio. Slobodan Macut nije bio nacionalista već je liječio ljude nesrpske nacionalnosti, liječio je i žene u logoru i nikome nije odbio pružiti pomoć. Osobno može prisegnuti da Slobodan Macut nije bio ratni zločinac, da nije sudjelovao u okupiranju sela i nije protjerivao Hrvate, a niti nosio oružje. Glavni u selu je bio Živko Momić.

Svjedok Janko Mirosavac (list 1017-1018) je iskazao da je od okupacije Berka pa sve do danas proveo u Berku kod svoje kuće. Njegovi sinovi su otišli u Zagreb prije početka rata, a njega i njegovu suprugu nitko nije dirao, tukao ili zlostavljao. Kćerka Marija je također uspjela otići u Zagreb, a njezin suprug Zvonko Štibić bio je uhićen i sproveden u zatvor u Zrenjanin i poslije razmjene došao je u

Zagreb. Za vrijeme okupacije sela bilo je njima, nesrbima, ograničeno kretanje po selu. Čuo je da je okr. Veselin Rakinić bio glavna osoba odnosno bio je glavni u Mjesnom uredu u Berku. Pored njega misli da je važna osoba bio Dušan Vučetić. Nakon okupacije sela čuo je da je kod križa u Penavićevoj kući osnovan zatvor i da su u tu kuću dovozili hrvatsko stanovništvo koje nije napustilo selo. Privedene muškarce i žene puštali su dopodne kućama, uz pratnju naoružanih ljudi, da idu hraniti stoku. Tako je bio zatočen i njegov susjed Nikola Brdar i kad je došao u Zagreb pričao mu je da su zatočeni Hrvati bili premlaćivani, a neki su noću odvoženi iz logora, no ne zna gdje, te ih nisu vraćali. Od Mate i Marice Mitrović čuo je da su tu ljude samo tukli jer su njih dvoje mogli ići slobodno kroz selo i znali su se navratiti do njega. Drugi mještani nesrpske nacionalnosti nisu se mogli slobodno kretati i na neki način bili su zatočeni jer nisu mogli napuštati selo. Poznato mu je da su ubijeni Jakob Kujundžić i njegovi sinovi Marijan i Marko Kujundžić, ali ne zna gdje su ubijeni i tko ih je ubio. Tunica Garvanović je ubijen 1991. ili 1992. godine, ali također ne zna tko ga je ubio, no njegovo tijelo je nađeno u bunaru s tijelima dvije ženske osobe, od kojih se jedna od njih prezivala Magić i bila je susjeda Tunice Garvanovića.

Svjedok Milenko Macura (list 944) iskazao je da je tijekom 1991. godine bio na straži u selu prema naredbi Štaba TO i da stoga ne zna što se događalo 1991. i 1992. godine u logoru u Berku. Nije mu poznato da je netko iz Orolika tijekom 1991. i 1992. godine išao u Berak, a niti zna da li je bilo ubojstava u Berku. Također nema saznanja da su stanovnici Berka odvođeni u Orolik i tamo ubijani.

Svjedok Janko Tarač (list 1104) iskazao je da je siguran kako je u logoru vidio okr. Stevana Perića i njegovog oca okr. Miloša Perića. Stevan je nosio razne odore i oružje. Ne može reći da ga je Stevan Perić tukao, ali je točno da je čuvao stražu u logoru u kojem su smješteni civili nesrpske nacionalnosti. Ponašao se bahato i govorio je zatvorenicima: „Ustaše, idemo raditi“, iako je imao oko 16 godina. Kada ih je tjerao da idu hraniti stoku, stalno je na njih imao upereno oružje iako nisu mogli nikud pobjeći jer je cijelo selo bilo praktično okruženo pripadnicima tzv. JNA. Svako jutro je bilo postrojavanje na način da su žene stajale u prvom redu, a muškarci iza njih u drugom redu, a to je trajalo oko jedan sat iako je vani bio mraz i bila zima. Postrojavanje je također vršio okr. Veselinović, zv. „Beli“ i neki Martić. Za sebe može reći da je iz sela izašao 12.12.1991. godine. Okr. Stevan Perić je pripadao četničkoj vojsci i jednom prilikom ga je vidio sa šubarom sa oznakom kokarde.

Svjedok Milan Jelenić (list 1153-1154) je iskazao da se nakon pada Berka skrivao u svom dvorištu u potkrovlju kuće, a hranu su mu donosili stric Tomo Jelenić i tetka Ana Čučić. Iz potkrovlja je vidio da na ulici pored njegove kuće u civilu, ali naoružane okr. Dragana Tepšića, okr. Gojka Tepšića, okr. Vesu Rakinića, Đuru Poštića, Iliju Mirilovića, okr. Ranka Mirilovića, okr. Mihajla Erora i Željka i Radu Perenčevića, koji su išli sa straže i zaustavili se ispred njegove kuće. Dan prije nego je napustio selo došao je Veselin Šljivančanin, kojem je raport predao okr. Stevo Gledić, a s njim su bili Ilija Mirilović i okr. Mirko Eror, te okr. Stevan Perić, a tu su se dogovarali da li će opkoliti ulicu po ulicu ili će „čistiti“ kuću po kuću. Kada je sve to čuo, dana 03.10.1991. godine otišao je skrivajući se iz sela prema Deletovcima, a potom prema Komletincima, gdje ga je na ulazu u selo zaustavio Ivo Marinčić, te je ostao u njihovoj postrojbi. U selu su ostali i poubijani njegovi rođaci stričevi Tomo i Milan Jelenić, bratići Damir Kovačević, Milan Latković, Tomislav

Gvozdanović, Josip Majdaček, tetka Ana Čučić, tetak Janko Latković i ujak Milan Kovačević, od kojih do danas nisu pronađena tijela Milana Latkovića i Josipa Majdačeka. Dok je još bio u selu svi seljani nesrpske nacionalnosti morali su se javljati svakog jutra u Mjesni ured u Berku i ići hraniti svu stoku. Nije mu poznato tko je zatočio u logoru građene nesrpske nacionalnosti niti tko je odveo Milana i Tomu Jelenića, a niti tko ih je ubio, te tko je bio u Štabu TO Berak. Osobno je vidio kako iz njegove kuće uzima stvari Ilija Mirilović i to dva mlina, mješalicu za beton i sjetvospremač. Vidio je također okr. Stevana Perića u blizini majora Veselina Šljivančanina i prepoznao bi ga da ga danas vidi. Okr. Stevan Perić je u dvorištu gdje je bio zatvor predao raport Veselinu Šljivančaninu.

Iz više zapisnika o prepoznavanju osoba PU Vukovarsko-srijemske, Odjela krim. policije (list 400-432) vidljivo je da su Mara Tarač, Anda Rušnov, Franjo Burger, Mato Mitrović i Marica Mitrović u osobi pod brojem 4. prepoznali okr. Milu Veselinovića, koji ih je zlostavljao fizički i psihički u logoru u Berku, dok ga nije prepoznao samo Dragutin Latković, a Janko Tarač samo pretpostavlja da je osoba pod brojem 4 okr. Mile Veselinović.

Iz naredbi o provođenju ekshumacija Istražnog odjela Županijskog suda u Vukovaru (list 435-478) vidljivo je da je određeno da će se ekshumacije na području Berka provoditi 25.03.1998. godine i iz zapisnika o provođenju ekshumacija na području Berka od 25.03.1998. godine (list 441-476) da je ekshumacija obavljena na više lokacija mjesnog katoličkog groblja, na kraju ulice Tri ruže, u bunaru „Vasiljevac“, u šikari jugoistočno od mosta na izlazu iz Berka, uz grob Ivana Potočkog na katoličkom groblju i na lokaciji „Šarviz dola“ u Berku.

Iz zapisnika o vršenju ekshumacija na lokaciji „Šarviz dola“ u Berku od 27.05.1999. godine (list 467-472) pronađeno je više mrtvih tijela od kojih su tijela, odjeća i predmeti upućeni na vršenje obdukcije i utvrđeno da se radi o Jozi Križanu, Zlatku Mitroviću, Miri Ivančiću, Vladimiru Barjaku, Mati Garvanoviću i Tomi Jeliniću.

Iz zapisnika o ekshumaciji održanoj kod bunara u dvorištu kuće Mate Juratovca od 01.06.1999. godine (list 474-477) pronađeni su posmrtni ostaci tijela Ljubice Garvanović, Tunice Garvanović i ostaci kostiju još jednog ljudskog tijela nepoznatog identiteta.

Iz dopisa Ureda za zatočene i nestale Vlade Republike Hrvatske Ur. broj: 50412-03-7697/06. od 05.12.2003. godine (list 965) vidljivo je da je dana 11.05.1999. godine izvršena ekshumacija posmrtnih ostataka iz masovne grobnice „Šarviz dola“ u Berku i 25.09.2003. godine iz masovne grobnice u Negoslavicima (močvara), te tom prilikom identificirano 12 osoba, a da su obdukcije provedene na Odjelu za patološku anatomiju KB Osijek i na Zavodu za sudsku medicinu u Zagrebu. Identitet svih osoba utvrđen je metodom analize DNA. Iz masovne grobnice u Negoslavicima su identificirana tijela Bartola Penavića, Dragutina Penavića, Marina Mitrovića, Milana Jelenića, Damira Kovačevića, Rudolfa Tareka, Marijana Marinčića, Ljubice Lemunović, Franje Blažinčića, Marka Vrančića i Eve Vrančić, a iz masovne grobnice „Šarviz dola“ u Berku mrtvo tijelo Svetislava Malovića.

Iz zapisnika o sekciji broj 101/98. od 25.03.1998. godine (list 283-284) vidljivo je da je izvršena obdukcija ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta i pronađenih odjevnih predmeta da se zaista radi o Ivici Potočki. Prijelom donje čeljusti ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja krhotina eksplozivne naprave ili projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja ili djelovanje tupotvrdim predmetom.

Iz zapisnika o sekciji broj 91/98. od 25.03.1998. godine (list 285-286) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta i pronađenih odjevnih predmeta da se radi o Mariji Manjoš. Prijelom desne lopatice i rebara s desne strane ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja.

Iz zapisnika o sekciji broj 90/98. od 25.03.1998. godine (list 287-288) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta i odjeće da se radi o Anki Čučić. Višestruki prijelomi desne lopatice i rebara s desne strane ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja.

Iz zapisnika o sekciji broj 95/98. od 25.03.1998. godine (list 289-290) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta i odjevnih predmeta da se radi o Zori Latković. Kako na skeletu nisu pronađeni znaci traumatskih promjena, nije moguće utvrditi karakter smrti, niti način na koji je nastupila.

Iz zapisnika o sekciji broj 92/98. od 25.03.1998. godine (list 291-292) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjevnih predmeta i stvari da odgovaraju identitetu Kate Garvanović. Budući na skeletu nisu nađeni znakovi traumatskih promjena nije moguće utvrditi karakter smrti, niti način njenog nastajanja.

Iz zapisnika o sekciji broj 93/98. od 25.03.1998. godine (list 293-294) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i na osnovu pregleda skeleta, pronađenih stvari i odjevnih predmeta, zaključeno da isti odgovaraju identitetu Tomislava Gvozdanića. Višestruki prijelomi kostiju svoda lubanje s jasnim defektom koji odgovara ulaznoj rani ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti kao posljedica djelovanja projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja.

Iz zapisnika broj 97/98. od 25.03.1998. godine (list 299-300) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i na osnovu skeleta i pronađenih odjevnih predmeta, zaključeno da odgovaraju identitetu Ljubice Potočki. Prijelom desne skapule te nekoliko rebara s desne strane, prijelom desnog femura ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, je najvjerojatnije posljedica djelovanja projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja ili krhotina eksplozivne naprave.

Iz zapisnika o sekciji broj 50/99. od 17.05.1999. godine (list 506-507) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjeće i predmeta da isti odgovaraju identitetu Marije Mijatović. Prijelom kralježaka desne skapule, rebara, obiju nadlaktica i podlaktica, desne zdjelice, desne potkoljenice i prostrijelne rane lijeve zdjelice, upućuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja više projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja, dok prijelom rebara i podlaktica ukazuje na djelovanje tupotvrdog predmeta.

Iz zapisnika o sekciji broj 79/99. od 02.06.1999. godine (list 508-509) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjeće i predmeta da se radi o Jozi Križanu. Prijelom obje lopatične kosti, rebara obostrano, lijeve nadlaktice i lakatne kosti i desne natkoljenice ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica krhotina eksplozivne naprave ili djelovanja projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja, ali i djelovanjem tupotvrdog predmeta.

Iz zapisnika o sekciji broj 80/99. od 07.06.1999. godine (list 510-511) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na temelju pregleda skeleta, odjeće i predmeta da se radi o Stjepanu Mitroviću. Prijelom kostiju glave, rebara, desne lakatne i lijeve palčane kosti ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja, ali i djelovanja tupotvrdog predmeta.

Iz zapisnika o sekciji broj 82/99. od 07.06.1999. godine (list 512-513) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjeće i predmeta da se radi o tijelu Mate Garvanovića. Prijelom kostiju glave, rebara obostrano i desne natkoljenične kosti, ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja.

Iz zapisnika o sekciji broj 84/99. od 07.06.1999. godine (list 514-515) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjeće i predmeta da se radi o Tomislavu Jeleniću. Prijelom kostiju glave, vratnog kralješka, rebara, kostiju desne podlaktice i obje natkoljenične kosti ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja.

Iz zapisnika o sekciji broj 86/99. od 07.06.1999. godine (list 516-517) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjeće i predmeta da se radi o Tunici Garvanoviću. Prijelom kostiju glave, vratnog kralješka, rebara, obje lopatične kosti i desne natkoljenične kosti ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila ispaljenih iz vatrenog oružja, ali i djelovanjem tupotvrdog predmeta.

Iz zapisnika o sekciji broj 87/99. od 07.06.1999. godine (list 518-519) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjeće i predmeta da se radi o Marku Kujundžiću. Prijelom kostiju glave i rebara obostrano ukazuje na neprirodan i nasilan karakter

smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila ispaljenih iz vatrenog oružja.

Iz zapisnika o sekciji broj 90/99. od 07.06.1999. godine (list 520-521) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjeće i predmeta da se radi o Vladimiru Barjaku. Prijelom grudnih kralježaka, rebara obostrano, desne nadlaktične kosti, kostiju zdjelice, lijeve natkoljenice i desne goljenične kosti ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja.

Iz zapisnika o sekciji broj 91/99. od 02.06.1999. godine (list 522-523) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjeće i predmeta da se radi o Željku Ore. Prijelom kostiju glave, lijeve ključne kosti, rebara obostrano, obje lopatične kosti, manubrijuma sternurma, desne nadlaktične kosti, kostiju zdjelice i lijeve lisne kosti ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila ispaljenih iz vatrenog oružja, ali i djelovanja tupotvrdog predmeta.

Iz zapisnika o sekciji broj 94/99. od 07.06.1999. godine (list 524-528) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta, odjeće i predmeta da se radi o Ani Magić. Prijelom kostiju svoda lubanje, lijeve lopatice, rebara, obje nadlaktičnih kostiju, zdjelice i križne kosti, desne natkoljenične i lijeve goljenične kosti ukazuje na neprirodan i nasilan karakter smrti, najvjerojatnije kao posljedica djelovanja projektila iz ručnog vatrenog oružja, ali i djelovanjem tupotvrdog predmeta.

Iz zapisnika o sekciji broj 104/99. od 21.06.1999. godine, zapisnika o sekciji broj 105/99. od 07.06.1999. godine, broj 110/99. od 21.06.1999. godine i broj 111/99. od 07.06.1999. godine (list 526-533) vidljivo je da je vršena obdukcija više posmrtnih ostataka ekshumiranih u Berku, ali se nije mogao utvrditi točan identitet tih osoba.

Iz zapisnika o sekciji Zavoda za patologiju i sudsku medicinu KB Osijek broj 368/2003. od 30.09.2003. godine (list 960-969) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno na osnovu pregleda skeleta da se radi o Bartolu Penaviću. Pregledom skeleta utvrđene su traumatske promjene na lubanje u vidu višefragmentarnih prijeloma. Skelet obje lopatice pokazuje traumatske prijelome pukotine. Opisana anatomska oštećenja na skeletu odgovaraju ozljedama nastalim od projektila vatrenog oružja. Uzrok smrti su najvjerojatnije višestruke strijelne rane zadane u području glave i prsnog koša.

Iz zapisnika o sekciji Zavoda za patologiju i sudsku medicinu KB Osijek broj 369/03. od 30.09.2003. godine (list 970-971) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno pregledom da se najvjerojatnije radi o tijelu Dragutina Penavića. Pregledom tjelesnih ostataka ne utvrde se znakovi nasilne smrti, tako da se ni uzrok smrti ne može sa sigurnošću utvrditi zbog truležnih promjena, ali se prema okolnostima događaja može reći da je smrt najvjerojatnije nasilna.

Iz zapisnika o sekciji Zavoda za patologiju i sudsku medicinu KB Osijek broj 370/03. od 30.09.2003. godine (list 972-974) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno da se najvjerojatnije radi o Marinu Mitroviću. Pregledom tjelesnih ostataka utvrđeni su višestruki prijelomi svoda i baze lubanje, što upućuje na to da je uzrok smrti nasilan.

Iz zapisnika o sekciji Zavoda za patologiju i sudsku medicinu KB Osijek broj 362/03. od 30.09.2003. godine (list 975-977) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno da se radi o Milanu Jeliniću. Pregledom tjelesnih ostataka utvrđene su traumatske promjene na lubanji u vidu višestrukih prijeloma kao i prijelom donje čeljusti u području lijeve i desne grane. Višestruki prijelomi lubanje ukazuju na neprirodnu i nasilnu smrt, najvjerojatnije uslijed strijelne ozljede glave iz vatrenog oružja.

Iz zapisnika o sekciji Zavoda za patologiju i sudsku medicinu KB Osijek broj 368/03. od 01.10.2003. godine (list 978-979) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno da se radi o Marijanu Marinčiću. Nalaz specifičnih okruglastih defekata na lubanji potvrđuje da je uzrok smrti nasilan i da je smrt uzrokovana prostrijelnim ozljedama na glavi.

Iz zapisnika o sekciji Zavoda za patologiju i sudsku medicinu KB Osijek broj 373/03. od 01.10.2003. godine (list 980-983) vidljivo je da je izvršena obdukcija posmrtnih ostataka ekshumiranog tijela i utvrđeno pregledom da se najvjerojatnije radi o Damiru Kovačeviću. Brojni i opsežni prijelomi na skeletu lubanje ukazuju na nasilnu smrt. Prijelomi lubanje nastali su djelovanjem vrlo intenzivne mehaničke sile i jako odgovaraju strijelnoj ozljedi glave.

Iz spiska Štaba TO Berak o osobama koje su surađivale s ustaškim pokretom u Berku, a koje nisu poželjne da ostanu na tom području od 14.04.1992. godine (list 539) vidljivo je da je isti spisak potpisao okr. Gojko Eror, kao komandant navedenog štaba, kao i mnoge druge dokumente.

Iz popisa Štaba TO Berak (list 540-541), iz kojeg se vidi raspored ljudi po pojedinim vojnim jedinicama, vidljivo je da je isti popis potpisao okr. Veselin Rakinić, kao komandant Štaba TO Berak.

Na osnovu naprijed iznijetog utvrđeno je da su svi okrivljenici u kritičnom razdoblju počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZ RH na način kako je to činjenično i pravno opisano u ovoj optužnici.

Ovakav zaključak proizlazi prije svega iz iskaza oštećenika kao svjedoka i svjedoka koji su dati na uvjerljiv, logičan i vjerodostojan način, a i iz podataka o izvršenim ekshumacijama i obdukcijama, temeljem kojih je utvrđen identitet ubijenih osoba i uzrok njihove smrti. Naime, kao nedvojbeno je utvrđeno da je dana 02. rujna 1991. godine izvršena okupacija Berka od strane tzv. JNA, paravojnih postrojbi i ekstremnih osoba, te da su domaći Srbi iz Berka prihvatili uspostavljenu okupacijsku vlast i udružili se i osnovali tzv. Štab teritorijalne obrane kao organ mjesne vlasti, a potom pojedinci kao komandanti navedenog štaba, članovi

tog štaba i pripadnici teritorijalne obrane ili suradnici nelegalne vlasti postupali protivno navedenim odredbama Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12.08.1949. godine, te Dopunskog protokola uz ovu konvenciju (Protokol I) i odredaba iz Dopunskog protokola uz ovu konvenciju (Protokol II). Ustvari, okrivljenici su u cilju da civilno stanovništvo nesrpske narodnosti ispitivanjem, fizičkim i psihičkim zlostavljanjem, zaplašivanjem, ponižavanjem, oduzimanjem i uništavanjem imovine, premlaćivanjem i ubijanjem natjerali na iseljenje, te područje Berka učinili gotovo čistim srpskim etničkim područjem. Okrivljenici su nakon okupacije sela sve nesrpsko stanovništvo, koje je ostalo u selu, odveli i zatočili u halama „VUPIK-a“ u selu, a potom odveli u za to predviđeni i osnovani logor u kućama Dragutina i Petra Penavića i Mate Mitrovića i ograničili im kretanje, te u podrumu kuće Mate Mitrovića zatočenike tukli, zlostavljali, mučili ili ubijali, pa potom odvodili u nepoznatom pravcu, od kojih se za jedan broj mještana više ništa ne zna, dok su drugi pronađeni u masovnim grobnicama kod Berka i Negoslavaca. Nadalje, gotovo svi oštećenici i svjedoci iskazuju da je II-okr. Đorđe Vuletić prisilio Zlatu Latković da potpiše izjavu kojom ostavlja svu svoju imovinu mjesnim vlastima, da su 3-okr. Milan Grublješić i 4-okr. Željko Grublješić protjerivali mještane preko minskih polja, oduzeli od Stanka Penavića osobni automobil „Wartburg“ i stoku i tjerali Mariju Gvozdanović da napusti svoju kuću, da je 6-okr. Dragan Eror pucao po kući Vladimira Mitrovića i 7-okr. Milorad Momić opljačkao kuću Anđe Rušnov i odveo stoku iz dvorišta Stanka Penavića. Također je 8-okr. Đuro Krošnjar tjerao mještane na rad u Vukovar i na poljoprivredno dobro Pere Drpa u Čakovcima, odveo stoku iz dvorišta Stanka Penavića i prijetio Josipu Balažu da napusti svoju kuću, a 9-okr. Veselin Rakinić pucao iz puške po kući Marijana Kujundžića i prisilio Hrvate da bez naknade beru kukuruz, dok je 16-okr. Žarko Kajganić opljačkao sve stvari iz kuće Marka i Pere Penavić i odveo iz staje stoku. Osim toga, 17-okr. Mirko Vujić prisilio je Maru Kujundžić da od svoje tri kuće zadrži samo jednu i potom u jednu kuću uselio svoju kćerku, a 18-okr. Gojko Tepšić opljačkao kuću Steve Radanovića i od Marijana Kujundžića opljačkao sve poljoprivredne strojeve, te 24-okr. Žarko Kvočka od Evice Penavić uzeo za sebe njen osobni automobil i 25-okr. Milan Rušnov također je postrojavao zatvorenike rano ujutro po hladnoći i mrazu i tjerao ljude na prisilan rad. Isti je zajedno s 29-okr. Pavlom Rušnovom izvršio premetačinu kuće Anke Marinčić i odveo svu njenu stoku, te 26-okr. Stevan Perić, kao logorski čuvar, postrojavao zatvorenike po hladnoći. Također su 26-okr. Stevan Perić i 32-okr. Miloš Perić od Pere Mijatovića i Janka Pavkovića otuđili stvari i stoku i 29-okr. Pavle Rušnov postrojavao zatvorenike po hladnoći. Naposljetku je 35-okr. Mile Veselinović u logoru često pucao iz puške iznad glava zatvorenika, postrojavao zatvorenike ujutro po hladnoći i mrazu i natjerao Maricu Mitrović da prilikom izlaska iz sela potpiše izjavu da svu svoju imovinu ostavlja mjesnim vlastima.

Obzirom na opisani način postupanja u radnjama svih optuženika stječu se sva bitna obilježja kaznenog djela iz čl.120. st.1. OKZ RH na štetu mještana Berka, pa stoga ovu optužnicu smatram opravdanom i na zakonu osnovanom.

U odnosu na 26-okr. Stevana Perića predlažemo da se prema njemu produlji pritvor temeljem čl.102. st.1. toč.1. i 4. ZKP u svezi s čl.107. st.1. i 2. ZKP. Naime, evidentno je da se isti od početka pokretanja kaznenog postupka nalazio u bijegu u Srbiji i kasnije u Austriji, a posebno imajući u vidu da mu se otac nalazi s obitelji također u Srbiji, postoje svi razlozi za određivanje pritvora temeljem čl.102.

st.1. toč.1. ZKP jer postoji opasnost od bijega. Osim toga, prema ovom okrivljeniku produljen je pritvor rješenjem Županijskog suda u Vukovaru broj Kv-6/06. od 05.01.2006. godine, a koje rješenje je potvrđeno rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj II-Kž-48/06. od 20.01.2006. godine. Kako se u tom rješenju navodi da je okr. Stevan Perić kroz dulje kritično razdoblje psihički i fizički zlostavljao oko 120 ljudi u logoru, prisiljavao ih na rad bez naknade i uništavao njihovu imovinu, te da su mnoge osobe ubijene ili odvedene u nepoznatom pravcu, sve to u svojoj ukupnosti i međusobnoj povezanosti čine posebno teške otegotne okolnosti, koje opravdavaju produljenje pritvora iz čl.102. st.1. toč.4. ZKP

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

ko Babić

Prilog:

- 1) spis br.Kio-77/01.
(list 1-1179)